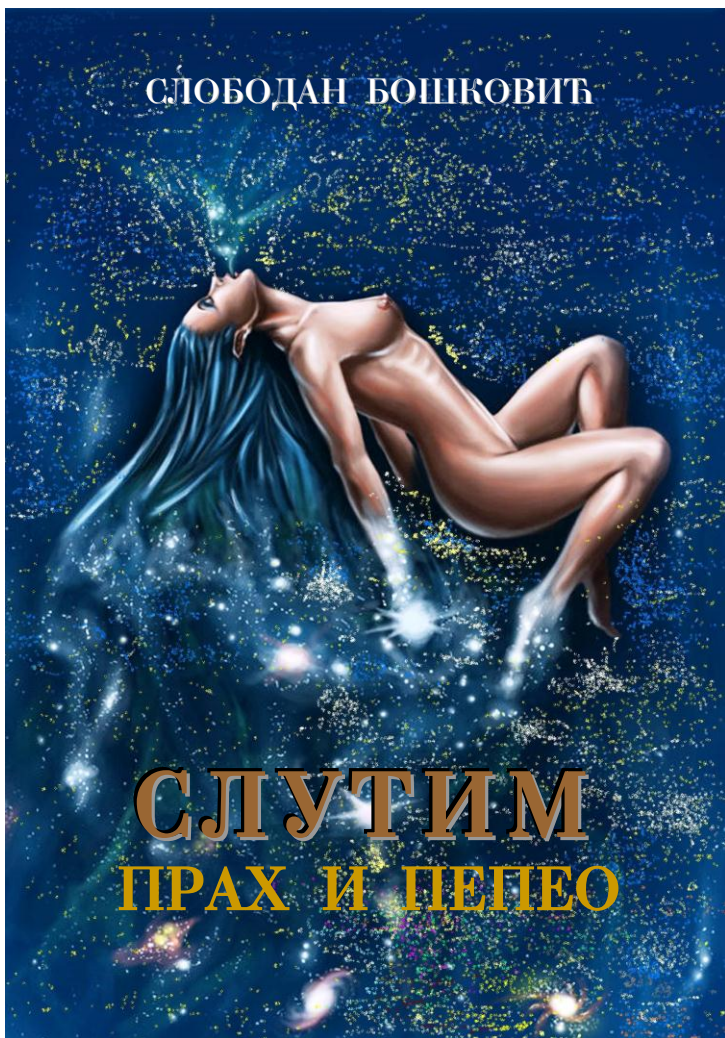

СЛОБОДАН БОШКОВИЋ

**СЛУТИМ
ПРАХ И ПЕПЕО**

Слободан Бошковић

Библиотека
Савремена поезија

Главни и одговорни уредник
Зоран Костић

Рецензенти
Небојша Иваштанин
Миленко Стојичић

Ликовно и графичко рјешење
Васо Стањевић

СЛУТИМ ПРАХ И ПЕПЕО

Слободан Бошковић

СЛУТИМ
ПРАХ И ПЕПЕО

УДРУЖЕЊЕ КЊИЖЕВНИКА
СРПСКЕ

2010

САДРЖАЈ

МАРИЈА АНА.....	7
1.....	7
2.....	8
3.....	9
4.....	10
5.....	11
6.....	12
7.....	13
8.....	14
9.....	15
10.....	16
11.....	17
12.....	18
ЗБОГОМ НАПОЛИ.....	19
1.....	19
2.....	20
3.....	21
4.....	22
5.....	23
ПОТОЊА МОЛИТВА ЈОВАНА СУЊДЕЧИЋА.....	24
НОМАДИ.....	26
1.....	26
2.....	30
СЛУТИМ ТВОЈЕ ОЧИ И ТВОЈЕ ТИЈЕЛО.....	33
1.....	33
2.....	34
3.....	35
4.....	36
5.....	37
6.....	38
7.....	39
8.....	40
9.....	41
10.....	42
11.....	43
12.....	44
ДАН КОЈИ ТРАЈЕ.....	45
КАРАДАШКА БАЛАДА.....	48
1.....	48
2.....	49
3.....	51
4.....	53
5.....	55

СЛУТИМ ПРАХ И ПЕПЕО

6.	56
КАСНО ЛЕТО.....	57
ПРАХ И ПЕПЕО.....	61
1.	61
2.	62
3.	63
4.	64
5.	65
6.	66
7.	67
8.	68
9.	69
10.	70
11.	71
12.	72
13.	73
14.	74
15.	75
16.	76
17.	77
18.	78
19.	79
20.	80
21.	81
22.	82
23.	83
24.	84
25.	85
26.	86
27.	87
28.	88
29.	89
30.	90
31.	91
32.	92
33.	93
34.	94
35.	95
36.	96
37.	97
38.	98
39.	99
40.	100
41.	101
42.	102
43.	103

44.....	104
45.....	105
46.....	106
НОЋ КАРАДАШКА.....	107
ОПРОШТАЈ С КОЛАШИНОМ.....	108
БАЛКАНСКА НОЋ.....	113
(помрачење сунца).....	113
(војска ноћу).....	114
(између погибије и љубави).....	115
(лобање преко траве).....	116
(у знаку мира).....	117
(разапета крв).....	118
(развалина).....	119
(вјетар скупа кости).....	120
(насукао сунце).....	121
(зауостављен вјетар).....	122
(пробуђена нада).....	123
(на раскрсници).....	124
(разнивана нада).....	125
(изван времена).....	126
НАД ОКНОМ.....	127
СТИХОВИ ИЗ НАГРАЂЕНИХ КЊИГА.....	128
ЗИДАЊЕ МОРАЧЕ.....	129
ТАРА.....	130
ЧОВЈЕКОВ СВИЈЕТЛИ ДАН.....	131
ДОК ИДЕМ И ЛУГАМ.....	133
СМРЗЛИНЕ.....	135
ОДВЕШЋУ ТЕ НА ЈУЖНУ ОБАЛУ.....	136
ЗАБОРАВЉЕНИ ДАН.....	138
ОСТАЈЕМ НЕДОРЕЧЕН.....	139
ЗОВ.....	140
ПОДНЕ У ПРОВИНЦИЈИ.....	141
ОВЕ НОЋИ.....	142
ВЕЗАНА.....	143
СЛАТКА БЕЗНАЂА.....	144
ПРИСУСТВО ТАМЕ.....	146
ВРИЈЕМЕ ВЈЕТРА.....	147

МАРИЈА АНА

I.

Плачне су кише данас, бродови љуто мокри,
Вјетрови лутају узалуд, смирења похарана.
Змије се на сунцу паре, олово небо покри,
Мемла по фрескама богомоља, Марија Ана.

Остаде невесело знамење у тужној трави,
Остаде за нама од празнине смртније име,
Кад се на мразу чује - пропјевају мрави,
Грцавије покуљају неке сунчаније риме.

2.

Васкрсавам ноћи које сам теби поклањао,
Краткотрајна скрашења дана недотрајана,
Нијесам без разлога тада пауке гањао,
Да нам младоликим не сметају, Марија Ана.

Гола сјећања капљу у зреле јунске чаше,
Златна звона кроз чекања поломљена,
На мјесечини неба вртоглаво заиграше,
Пепео се буди, варниче вјекови, Марија Ана.

3.

Нека се грко вријеме праштањима истроши,
Нека свјетлости по копну кораке нађу,
Нека се воштаница до краја потроши,
Нек најслађа уста међу немуште ријечи сађу.

Нека љубав пјесковита стидом порумени,
Кољена ожиљцима чивита кривених рана,
Док будни - вјерношћу подмлађени коријени
Не пронађу чаробније чини, Марија Ана.

4.

Срела си отуђеног монаха као убицу,
Цјеливала чело и опсовала свеца дана,
Нијеси запазила грч на смиреном лицу,
Нијеси смјела рањавати срце, Марија Ана.

Позна дисањем ломног пјевача у мени,
Нечујног свирача који јутром свира,
Кад се небо срдито крвно зацрвени,
Изгубљена љубав без прамца галопира.

Свирао сам јутром у твоје вољено име,
Сјетно кроз ноћ уздахе окамењене свирале,
Међаве нијесу знале љупко да ме приме,
Луке твоје руке за мене нијесу имале.

5.

Опијена чула с тобом дишу до смрти,
Дрхте у мени кошаве, платна поцијепана,
Простор као вртлог музике око мене врти
Очас снено, као небо оплођено, Марија Ана.

Као небо кад испред ноћне и страшне олује
Изгара притајено и монашки на жару,
Мене ће због твоје љубави да псује
Славјанка млада, до заборава куне превару.

Несталнији сам сада од сјенке косооке
Што плеше на твојој усни, вишња пијана,
Мени прорекоше: газићеш кроз пороке,
Смирења за тебе неће бити, Марија Ана.

6.

Сада знам: на твоје зубу љута змија,
Вјетрови клону, чедна поља похарана,
Из твоје крви анђео помамом клија
Мени за освету, за ноћи будне, Марија Ана.

У теби младост блесне ко несклад лишћа
И ватрокази звоне буђења жедне крви,
Страшћу усијана порумене раскршћа,
Љубећи без памети крила у лету смрви.

7.

Шта су то хтјели да напричају о теби,
Оцрне ти године, минуте дуже од дана.
Ја сам сваког трена више вјеровао себи,
Тебе мислима упорно прогонио, Марија Ана.

С вечери тихе, по густим небесним жицама,
У бесаним ноћима поред светих вода,
Двије су ватре изгарале са жар-птицама,
Двије звијери најњежније клале око порода.

Кроз бол се кидала блиставија сунца
Од оних јуче што сам отргао од себе,
У инат свијету научи будна да бунца,
Да пјева, на мразној ноћи да не озебе.

8.

Поклоних ти себе несебично, изван воље,
Блиставије је вино него што је јуче било,
Зближисмо раздаљину што нас коље,
Хировито нас плаветнило препородило.

Хоћеш ли моје године, или моје дане,
Да губимо дах подно звјезданих грана,
Или ћеш зелене плодове пробране
Да са њима китиш младост, Марија Ана?

9.

Говорим касно зрели вјетар, заспала туга,
Проносим свијетом пјесму као свијећу,
Ноћ нам доноси мирнију јесен с југа,
Сјете славенских дјечака невинне сусрећу.

Пјесма је слична нама кад смо неспокојни,
И ужагреној ноћи жудна и разуздана,
Вали се вампире побожно као опојни
Недужни снови, невини загрљаји, Марија Ана.

10.

Ко је уселио страх у твоје дјетиње очи,
Ко је сипао сновића с пакосних страна,
Кад ти смисао љепоте бесмислу крочи,
Кад лудо поче бјежати од себе, Марија Ана.

Воде са просушеног пијеска бришу стопе
Љубави једне на Балкану дариване,
Наша се сјећања као облаци топе,
И траве остају и мртве, и отроване.

Оштра копна прогнаше олује мора,
И звук смишљене пјесме, прије дана,
Вежу језике за скамењене докове зора,
За тамне предјеле далеке слике, Марија Ана.

II.

Зашто дозивасмо заборав у походе,
Не излази из сна јер нећеш љубити дуго,
Низ таласе грешне срамне слутње броде,
Да нам се ни дан не би сулудо наруго?

Неко изравна године и потрова дане,
Неко се грко поигра на пијеску смрти,
Снијежило је љето и сламало у нама гране,
Неко хтједе још младе да нас љепотом усмрти.

Знам, сада полако потањају снене ријеке
У живе саркофаге који вјекове носе,
Опет ће сахрањивати Марије Ане неке,
Опет ће кише - кардашке зоре да покосе.

12.

Што тек откривени мир оде с тобом,
Мени остави неспокој, јаво просањана,
Ко треба да се заклиње твојим добом
У вријеме неко, касно и далеко, Марија Ана?

Пропјевај некад у име смјерне ноћи
За сјетни дан, за свечаније љубави,
Пјевај тијелом о самоћи (ако имаш моћи),
Окамењеним годинама ми наздрави.

Једном си ријечима отварала свјетове
Да не будеш ни љубављу поткрадана,
Исконски и трајно завољела цвјетове
Кад се на сунцу смртно љубе, Марија Ана.

ЗБОГОМ НАПОЛИ

1.

На сунцу мрежа плетена ткивом врелим бакром
Просутим по небу и месу упаљеном Мрежа
Растегнута од зида до зида затегнута по језику
Уцртана у мозак ко ватра И град полагао доље
Испод неба једнолико шуман зрикаво загледан
У долазећи дан у ноћ можда или негдје друго
У неки свијет што се тајно рађа из набреклог
Мора ил далеко на копну између зидина
Рађа живот једнак ко некад у вријеме давно
Блиско сну кад се пале свјетиљке на обали

2.

Па гдје је тај сањани град свјетлост његова
То сунце прољећно опојно што лијечи болну
Крв владичину гдје небо пространо да очи
Напуни сликама сунчано под ноћ кад лијепе
Наполитанске пјесме звоне јарко кроз срце
Гдје је све то владика гдје је баш данас
У овај дан сунца Је ли се изгубио мир
За којим си жудио који си сањао тамо преко
Обале мора испод ловћенског крша и тако сам
Јесу ли живе све боје напуљског неба данас
Које осјети у себи немирна крв Можда нијеси
Колико живот бјежи колико га у болу видаш
Претичеш као што тебе претиче дан и вријеме

3.

Можда нијеси слушао прозукли глас уличног
Продавца воћа нити сасвим пискаво пригушено
Оглашавање продавца новина кад се ритмички
Саглашавају слова и ријечи прелазе у болни
Напјев што сјећа на тужбалицу из далеких брда
Нијеси владико силазио у прљаве сокаке гдје се
Голотрба дјечурлија скубу за косу и мајке
Ко змије сикћу једна на другу Ти нијеси знао
Да постоји и друго наполитанско небо
Прљаво по кожи прљаво испод коже болесно
Кад се удише Од тебе крише сва лица града
Осим оног који треба теби да угоди зраком
Склонише ти испред ока хромог просјака
И унакажену жену Потурише само сјај и много
Блиставе обмане да такву слику задржиш

4.

Ја тражих то лијепо лице града заводно небо
И силовите жене што пуцају од снаге и крви
И ватреног смијеха Дан оптеретих јавом и ноћ
Уселих у себе Чекам ту пјесму и чекам да се
Појави тај град из пјесме љепота сањана
Ко море дјевојке у цвијету смијеха у зрењу
И пјевача ноћног што луди од љубави што му
Месо и крв пламте ко Везув и лава из уста лава
Усијана срушена као казна на грешну Помпеју

5.

Но сакри се од мене тражени град пресахнуше
Љепоте нађох све оно што тражио нијесам
Иако миришу чемпреси угљени расте дим и
Штипа ноздрве Плива преливима љигава
Скрама нафте Подрхтавају пристале лађе у близини
Међу маслинама нема мира Плодови зрењем прскају
У небо које је забезекнуто стало И сунце над водом
Не умије даље: неодлучно зауставило усијани ход
Ни оно више не зна гдје је која страна свијета
Ко инквизитор опчињен тајанством и клонућем
Не клекох пред тим олтаром и као свијећа горих

ПОТОЊА МОЛИТВА ЈОВАНА СУНДЕЧИЋА

У Котору, у манастиру Св. Лука

Преобрази чула бар у молитвама
Утјешним по гријеху оживи
Који зна да извида бол љути
Скривен од будног Твог ока
Помени ме у гријеховима твојим
Безгрешна док самотна патиш
Док ти се срце муком кида
И тајно плете коло поскока Подучи

У радости ме појом Помени Мољу
Или док се рати макар када у ноћ благу
И - макар како док трају дани-лијевљани
У гласу не налазиш вриска ни помирења
Док те има на броју уз оног што пати
И оног што више неће да се врати
Помени ме нашим косовским словом
Макар и наопако Помени ме псовком
Или клетвом света ноћи карадашка

Оживи ме у јутро од крви чистије
Ко пречист тамјан или ко распела тајну
Скривену мучно - испод горштакког
Оклопа кривени сјај у зјеници ока
Да склони жудњу у напуклу вену
У коме видљиво у невидљиво покопа
У ноћи без сна и јаве скрушени тренуци
Сабери док се кољу свеци и кротки вуци

Ни дјеца не спавају више тврдо
Сном недозваним тек дријемају
Да најбудније сретну јутро своје
Цијело утроје - нарасло колико брдо
Ил ноћ кардашку кроз коју смрти
Класају - небом расуте свјетиљке твоје
Помени Свети Карадаг и сву Крајину
Помени Травунију и Далмацију
Помени - док се тебе још боје Мољу

НОМАДИ

I.

Јесмо ли са сјевера или нијесмо или смо тек
Размажена дјеца са југа свикла на топле дане и море
Јесмо ли некада били горштаки што газе смрзле ријеке
Једу живо месо јелена или лоса ил пеку на жару срну
Прије него помисле на далек пут и зимно вријеме
Јесмо ли распјевани од јутрења или по звијездама
Суђено нам да одређујемо боје годишњих доба
Распознајемо прољећа по небу и ниским птицама
Исток по златној игри на колебљивом облаку
Запад по киши и варљивим надама да ћемо предвече
Уморни бити дочекани гозбама и медовином
Југ по миру и љековитим водама схватамо
По жељи да добро и крупно рађају златна жита

Што се то кувало у нама као овсена каша
Као тијесто од љековитог коријења и трава
Као плодно сјеме у топлом прикрајку ријеке
Гдје се плод даноноћно напаја и освјежава
Сунце га изазива да прије истури клицу
За неке сиве за неке можда суморне обале
У неке сумаглице земне у неке долине мрака
Или ко зна куда у распукла небеса да се обрну очи
У које благочастиво поднебље свијета догоријева срце
И ко зна шта све тамо чека одсвакуд на крвав зуб

Нијесу ли оштри ножеви за сјечу глава
Одвише опаке непознате звијери
Краду ли нашу дјецу још незачету или нас убијају
Испод непостојаних звијезда што неће никад зачедити
Нијесмо ли потом градили свијет за себе
По обличјима запамћених предјела
Који су се рађали на напуштеним пепелиштима
Нијесмо ли раскрилили простор да ми - жедна војска
Прође тамо гдје стреми у предии непролазни
И да га освоји док држи исконска снага
Док мирише у ноздрвама и крви родна земља
На збијену шуму и свјезину и паљевине
На ноћи и дане проведене испод промјенљивог неба

Бијаше ли то небо сјеверно пало на земљу
И распада се у прах у брашно мљевено
Непогодама од којих није било спаса
Је ли то копно варљиво и пристрасно
Кад оживљавају предјели и сјенке времена
Је ли то некадашња земља по чијој утроби
Плуг није орао и није дрвена ралица
Браздила дубоко јер није било мужјачке снаге
Да раздвоји мушки бедра земље
Бистро небо цијепано ватрама сеобарским
Ножевима што су излазили из дубина шуме
И шума је пламтјела куда смо ишли
Од шуме остајали пањеви и трула кртина
И месо пепела и пепео је развијао вјетар
Шума је расла у огромну буктињу страве
И освјетљавала пут према неповратној долини
И на извориштима ријека чак до срца планине

Како бјеше небо номадско како курјачко
Како одзвањају ударци гоча као облаци
Јездише стрмоглаво у провалије живота
У живе пристарнке низ које сиђоше љуте војске
Уз хуку таламбаса и врисак предсмртни

О каква постаде земља о каква
Земаљска блага труну с костима
Заједно с прахом ријечи што се слише у поклич
У звање грлато у вријеме јуначке погибије

Видјеше ли се по небу кржаве војске
Запућене са сјевера у невријеме
Да кољу пред собом живе наде и ниште
Свако противљење снажним најездама иза којих
Више неће оживјети постојеће доба

Осташе ли испод шуме гробљишта
Без реда као што се и гинуло
Ископа ли свако за себе најдубљу раку
И земље између прстију расу у кристале
Да буде мање трулежи а више плодне њиве
За још страшнију војску кад се буде доселила
Однекуд брзохитра и плава са сјевера

Нијесмо у вријеме сеоба слутили тешкоће што нас вребају
Препријече на путевима ка јужним обалама

Јесмо ли ми размажена сјеверна дјеца
Са тврдим ожиљцима вијекова на кожи
Или се само у болу селимо стално на сјевер
Међу предачка жита и широке шатре
Међу звијездама оивичене равнице пуне свјетла

Јесмо ли сеобама заборавили изглед празнине
Похараних поља равнице и високих шума
Или смо сањали вријеме кад бијасмо лијепи
Као цртежи на зидовима пећина
Космати младићи снажних мишица
Распјевани у сеобама ка југу и истоку или мислимо
Да од постанка живимо и пјевамо жарке ријечи
Љубави и свјетлосних прелива отргнутих од сунца
Градимо живот од пијеска мора и топлих дана

Нијесмо ли сјеверна дјеца рођена за живот
На јужним обалама или се чини да смо живјели
Овдје од када се зна за овај постојећи свијет

2.

О нијесмо знали да волимо оно што није присутно
Макар била пјесма коју је поред ријеке
Зачињао пород док је мислио о новом дану
Макар то били туђинци што су нам
Копљима као помамом бушили груди
Вољели једино неизвјесне даљине и неко давно сјутра
Што је долазило са звијезда кроз нашу крв
И заробљена јутра набодена на стрмоглаве стријеле

Кад скућисмо огњишта сјећамо се да негде
Горе на леденом сјеверу осташе огорјелишта
Зелене мочваре пуне полегле трске
Древних фосила вјековима таложених
И нагомиланих костију од наших убијених предака
Из којих ничу границе сјевера и ребра
Још једна поларна ноћ - бијела рана

Јесмо ли са сјевера са сјеверне земље
Са залеђених обала неукротивих ријека
Из бојке постојбине од љутих месождера
Пчелара и ратника са оштрим копљима у руци
С перуном громовником на усни молитвом за плод
На окрвављеном језику што се болом огласи
Јесмо ли стрпљиви путници од поља до шуме

Мрзимо ли курјака брата што је поклао нашу
Прворођену дјецу или што и сам нема гдје
Да склони главу између земље и неба
Да будемо чврсти и камени за дан који ће нам доћи

Тамо у неком другом и незнаном крају
Нека нас низ туђа беспућа испраћа срећа
Питка вода и јарко сунце понијето као сјећање
Са сјевра испод лијеве сисе кривено

Нека нам дјеца расту брзо и витко ко трава
Јачају као дивљи коријени да могу у лову
Устријелети медвједа кад напада ноћу
У вријеме олује на припитомљено стадо
Или убија дивље звијери у густој и мрачној шуми
Кад прилазе води као уточишту
И умиру жедне на домак сунца и опоро љуте
На све живе и мртве слике и сјенке
Што сулудо лебде кроз ваздух од рспарчаних
Звијезда до звијезда погажених ливада

Јесмо ли дјеца рођена на сјеверу
Слијепа у дан први а већ прогледамо
У дан други и означавамо путоказе
До свјежих изворишта што ће нам дати нову снагу
Кренемо ли се потом у сеобе
Понесемо ли пјесме вечерње и пјесме грађене
За јутро које треба тек да сване на великој води
Носимо ли дјецу у крошњама Ону што сишу млијеко
Узимају сјекире и крче пут да моћно прођу
Кад се на путу пријечи змија спремна на ујед

Јесмо ли понијели сјеверно небо и звијезде сјеверне
Посијали као зрневље јечма и хељде по крви
Одакле ниче прави плод и расте потомство
Орно за нове селидбе у крајеве који неће ледити крв
И неће бити опори до страха од сјутра и људи
Што ће повадити оштре мачеве умочене у отров

Да зауставе пролаз дивљих и снажних непогода
Јесмо ли завољели југ што су нам дјеца остала жива

И порастоше да могу газити ријеке и војске
И ноћивати на зимској мјесечини испод сурових
И хладних и већ давно мртвих звијезда
Што нас јужно поднебље нахрани кад смо сморени
Умирали од глади напоји бистром водом

Кад смо умирали од жеђи и сањали како
Прекапљујемо ријеке једним дахом
Наше ријеке што смо их прегазили и оставили као туђе

Јесмо ли претекли живи све олује
Да би у нама живио перун и весна и ладо
Да би сватоплук опет гонио огњене кочије
По небу и даривао нам земље да би и њин пород
Живио кроз наше душе и нашу васкрслу дјецу
Јесмо ли дошли са сјевера или смо овдје одувијек

СЛУТИМ ТВОЈЕ ОЧИ И ТВОЈЕ ТИЈЕЛО

Видљиви дио фреске у манастиру Ђурђеви Ступови

I.

Од зида до зида живи малтер тупо шобоња
Отпада од камена и опет на камен пада
Крај припрате у само дно оскудна олтара
И стуба чађава што некад огњем страда
Пусте зидине и кречна смјеша прастара
Од некадашњих фресака ни ожиљци не осташе
Само испод свода усред црнине гара
Пола лица Твога невремена сачуваше
Светица у Твом оку и Твом лику није
У пустињама нијеси испаштала гријехове
У оку Ти се тајанствена љубав крије
Да младост и љепоту давнашњу дозове

2.

Кад би знала рећи који од Немањића
Грешно воље Твоје тијело и крадом нареди
Вјештом неимару да снагом свог бића
Прорачуна колико Твој лик злата вриједи
И рече неимару да умјесто светог лица
У олтару наслика Твоје лице и потом доцрта
Како око Твоје главе кружи Света птица
И златан ореол направи ко вијенац од црта
И стави светачке одежде и светачки ореол
Како се на први поглед мора запазити
Заједно и свјетлост и љепота и бол
Да се Твоје ведро око не може сакрити

3.

Или још грешнији неимар прекоморац неки
Што је градио храмове по Атосу и Светој Гори
Низ пут се као пустињак отисну далеки
Срце да му у искушењима не прегори
Свете лавре од сиге порозне и црвеног мермера
Гради непрестано и видје твоју љепоту
Нађе на обали залива пристиглу са сјевера
Како се сва бујношћу предајеш животу
Видје Те негдје на обали Егејског мора
Или те поче љубити у Солуну или Цариграду
Па му срдит велможа учини да згасне зора
И добије решетке и мемле болесне за награду

4.

А храм овај послѣ мемле поче да зида
Сјети се Твога тијела и Твог бистрог ока
Оживје Те на зиду и горко горко зарѣда
Што му још сјећање оста усред крвотока
Оживје Те сасвим топлом бојом и руком
Удахну свој живот пуну крв своју унесе
С каквом се све судари црном муком
У анатѣми свети оци спрмише да га објесе

5.

Пожеље да фреска свијетли у вјеке вјекова
Док људи буду скрушено прилазили
Свијећама и златним лицима покрова
И буду у олтару свјетлост земну гледали
Тражили лијек за своје бољке и тешке ране
Од којих видара нема докле стиже
Сунце и докле доспију земље похаране
Док земљом обијест најљућа гмиже

6.

Знаде ли да л умрије заљубљени Немањић
Дође вријеме да ипак направи сеобу
Кад Твој одлазак не успје достићи
Кад се осјети самотно као сужањ у гробу
Прије њега са храма паде градитељ храма
Ал прије тога Твоја љепота поста вјечна
На зиду да света будеш и без срама
Твоја божанска љепота О дуговјечна

7.

А можда и Ти нестачак прије свог вијека
Док си још неког вољела и чезнула
Због обичног и сасвим незнаног човјека
Што те није његова мушкост уништила
Можда си у жижи или другдје оставила кости
На некој земљи светој испод камена
Јер нијеси могла да одболујеш свјетлости
Да се не сазна чак ни име Твог имена
Кад већ вријеме одмаче и несташе писци
Кад се заборави да си била само жена
Озари Те нова љепота и нови љетописци
Открише да бије свјетло из Твојих вена

8.

Пожар што с југа дође ни Твоје лице
Не могаше мимоићи по пламену и опече
Пола Ти десног образа одсјекоше убице
И косу златну ватра барута посјече
Олован кров кад паде и усели невријеме
Низ малтер зида киша се стаче и мраз
Подрива подлогу да не остане ни сјеме
Твоје љепоте да изумре Твој стас
И још пламен кључа навише према небу
Врелина наоколо до саме сиге поскида
Остале фреске и кроз малтер прозебу
Само дио Тебе остаде усред чађава зида

9.

Од рођења до данас преспава вијекове
Себично сакрива сваку могућу срећу
Старе звијезде несташе стегнуте у окове
Гашене временом као што гаси свијећу
У оку на зиду само пјенушав траје сан
Задржан постојано на једном дијелу главе
И зрак кроз олтар што пада на зид обасјан
И чудно на лицу Ти остало вјечно прољеће
Безбрижна ока нечујно у крви почива
А вријеме ето бесповратно пролијеће
На златној подлози вјечност Твоја плива

10.

Чак изван злата сањаш вријеме чедно
Негдје можда неко море врело без обала
И сањаш доба своје и туђе недогледно
И море што се ваља гдје си заспала
И послије задаје бол њена љепота
Поглед није мрачан нити је смијех
Прљаво заразан до уништења живота
Нити је непријатна слутња у гријех

II.

Док у лаври с даном иду свјетлости
И слијепи долазак склопи капке и очи
И слути како дани пуни смирености
И дан неумитно клизи да крвљу источи

12.

Послије свега једно Ти још око видим
Но и оно сјетно гледа у полутаму
На супротном зиду задржани чађ и дим
Продрли кроз прорезе у Твоју свету таму
И чамиш опет нико да обрати пажњу на Те
Тек виде да Ти више од пола главе није
А Ти одбројаваш вријеме године и сате
И свијетлиш упорно сред таме што Те крије

ДАН КОЈИ ТРАЈЕ

Тешке су ноћи и нагост Твоја варљиве и похотом
настањене земљаве травке. Дисала си земљу коју сви газе
Сви хоће да оставе трагове по Твојој утроби. Истину ћу
казати: Твоје ноћи су ми још блиске и моји прсти још
пламте од жара Твоје љубави. Нестајала си
претварала се у ништа била и жар птица и снијег
Падала ниско на гола кољена и окрвављена дизала
да кунеш руке и очи и дан који Те свијету подарио

Није то био сан измишљених сјенки за голу ноћ
ни лажна јава да би сновиђење брујало у смрзлом уху
Љубав међу осталим Твојим љубавима које си вољела
мутна ријеч за уста Твоја пуна златне обмане

Зато презирем крв која би изнова да нас веже
Видио сам Те као траву кад си у моје дамаре ушла
као црна пијавица парала кожу и зубе остављала
Не могу да се одрекнем прошлог али одбацујем будуће
ријечима спаљујем сваку помисао да си некад живјела

Нека испаре и пресакну сви будни извори корита ријека
нека буду сува као љетњи пијесак. Нека се и Теби уста
осуше од ћутања. Нека нико не нађе такав лијек који може
да Те излијечи. Нека Ти плачни дан уђе у пометена чула
виногради прекапе да боје помутама крв
вјетар нека Ти разнесе будне дане као пепелишта
Више нема страсти јер се у Теби мора као огњеви крве
Муње ће сасјећи раскршћа и воде отећи на запад

и страсна крв ће умријети као молитва у Твоме тијелу
Очај као рог нека Ти избоде прљава ткива
небо нека се прије кишног сусрета исцијеп
Нема пожуде која би могла младошћу да Те обдари

Тежи је бол знам што је дубље кривену нутрини
живот не тече бистро као питка вода у коју се дани
заљубљују. Мене је испио на душак као чашу
као свјетлост која се и ноћу голишава прикрада
кроз сјени. Ја нијесам мртав као та земља што по њој газе
као та трава што се испод снијега извија и класа
Све сам то а опет нијесам ништа само име које спава
пламена звијезда и пробудјени дан на једном раскршћу

Сањам Твоју слику као огањ који се сваког дана пали
Твоје су траве свјеже дроге пуне опојних сокова Твоје
срце понекад питомине отвара звуци крви немирно ???
врело дишу Твој глас као ријека која је пробила ток
И хладан додир мадоне у блуду непоновљиво плане

Нека умукну страстија их монашки преклињем Нека
и године умру у Твоме тијелу као варљиве сјенке

И сам дишем земљу као опојне мирисе сасушене траве
Плима опет расте и скрнави манастирске фреске

Стидна је ова ноћ као Твоја нагост у анђеоској свили
Варљиво је будно раскршће по коме се Ти окрећеш
и тражиш пут који неће тијело да Ти превари

Крхке су увијек будне ноћи као стидност Твоја што носи варљиве похотом настањене земљаве траве. И Ти си дисала земљу коју сви упорно газе јер сви хоће да оставе трагове по њој и Твојој утроби. Казаћу истину Твоје ноћи су ми још блиске моји засјечени прсти још пламте од жара Твоје љубави. Нестајала си претварала се у ништа била и птица и снијег падала ниско на гола кољена и окрвављена дизала да кунеш руке и очи и рођење које Те донесе на свијет да тражиш себе у другима и други да траже себе у Теби умјесто вјечности

КАРАДАШКА БАЛАДА

I.

Небо ватри, пламен изгара, земља од бола и пепела,
Чарногорје неприлике прима, ко удар неки. Грко стрепе
Продолине од турескога ига што се окоми на крше,
Проклетство чарногорско. Похара за тјеме запела,
Па несреће кобују, невремена срж живота кријепе,
Чини се: болови карадашки до у суро небо стрше.

Склоништа за чело нема, не даје га горска шума,
Нема порозна сига. Године плотуне пале, не жале
Плод у плоду, ни у сјемену мушком, никог више.
Куршуми љути у пород рију док не сиђу с ума,
Док све до немањићких богомоља срџбом не попале,
Насиље неко злосрећиво знаке по камењу пише.

Вихор пустошни мрви и брда тврда с опорим лицима
Добровољно устају, ето опет, кржаве прилоге дају
На камену, или на ратишту, било гдје и било када.
Запаљене очи, ко језгра сунчана, огањ у срцима,
У вријеме кад несебично прилоге дају, да истрају,
Да дође снага, или помућено сунце, или нека нада.

Монаси расточене псалтире, преостале свете књиге
Сакривају, дубоко у земљу копају. Више нема наде
Да су пушке војсколомне, нити су свете светиње.
Света је једино глад, негажена огњишта, вериге
Изнад ватре. Због тог се пушкобојне бусије граде
По Чарногорју, свуда докле се узда у Цетиње

2.

Ратници пушке прахом потпрашују, огњилом намичу
До плама ножеве да земљу овјенчају, крвљу опет,
Да зауставе ту туђу војску што доноси похаре.
Но праха пустига нема иако се војске попримичу,
Лукави Латин га ни сада не даје. Неће тај свијет
Да даје прах, неће за некакве сиротињске паре.

Сусједи сјеверне још не брине хоће ли некаква
Црна Гора, тамо на југу, пасти болом на кољена.
Важно је да њин дом срдито војске не попале,
Пород њин не пеку плотунима освете. Што таква,
Пуста жеља, хрли да има пород, мушког сјемена,
Ако им све то треба, нека се сами, муком прекале.

Сусједи не жале што негдје око каменог Ловћена,
Остају мртви. Брига их није за све што су живи,
Хоће ли остати пустош иза војске, и пепелишта
Да кратко диме. Хоће ли земља бити распољена,
Хоће ли подкомски камен икад више да преживи,
Хоће ли расти палме, ил дуб, хоће ли остати ишта.

Руси далеко за огњишта што брзо, кратко диме
Тек до јутра, док траје на крову сламе, док буду
Још течни трагови плахе погибије. Хоће ли љета
Постати тегобна, суровија него дурмиторске зиме.
Ко смије да се поузда у побједу, у наду луду
Кад Чарногорје постаје за војску љуту мета.

Војска чарногорска, од бојева спала с ногу, моли
Злосрећну срећу, ил привид нечији прије но клону
Расцијепљеним челом на камен. Траже, што крити
Да им се ни мозак, ни рука, прије боја не поболи,
Живот не погази ко звуке на сломљеном звону,
Прије но дође дан у који ће све војске разбити.

3.

Черногорци олова немају да потпраше спремне пушке
Испред окршаја. Олова тек нешто има на богомољи
Немањићкој, тек у крову. Цркве су увијек свете,
Ко распећа, ко молитве и вјера, ко ријечи мушке
Прије коначног краја, прије него стигну покољи,
Прије но гаврани, на комадано месо и крв, долете.

Но спас је можда ту, у том крову, у патини сјаја,
За будућу дјецу. Јер мртви, дупље им сиве, устају
Из гробова, из посне земље, и призивају све живе.
Богомоље већ зијају у небо, блиске почетку краја,
Зијају у простор затворени, вјеровања да окају,
Да се живи више никада мртвим до смрти не задиве.

Кровови се претачу у метке, у смртоносне куршуме.
Олово истопљено испаљује се у једно вријеме,
Као подршка ножу, да би граница била чиста, у ноћи
Да се не мре на постељи, да се не бјежи у шуме.
Сад праха нема иако се прах прави, и у невријеме,
Негдје у Брдима. Но ни отуд га неће доста доћи.

Нема метака за све будуће битке. Нема ни олова
Чак ни за ту малобројну војску, за проријеђене
И десетковане чете. Неко добије фишек, глава мање.
Али фишека нема доста, и нема свима. То са крова
Не зауставља Скендере, ни Топале, паше зломишљене,

Кад Ђуприлићи насрну, лудо је, пусто свако надање.

Паше знане и незнане кидишу, сви што траже славе,
Ударају бројни, бројнији, скупљени испод барјака,
Насрћу, војске силне, на гладну земљу, ко да лете.
Неки челом камен ударе, други мучно спасу главе,
Неки се заклињу полумјесецу, знамењу из облака:
Покориће Чарногорје једном, из ината, из освете.

4.

Неко, ко ни фишек не доби, потом се сјети да има
Олова негдје, ту у Карадагу. Некад Чарнојевићи
Оловом штампаше црковне и свете књиге, да остану
Потомству у трагу, да се зна за књигу, да се прима,
Штампали у вријеме неко, давно. Хтјели књигу дићи
Још тада, у петнаестом вијеку, ријечи да не пропану,

Док друге земље почеше да неуго измишљају
Прва слова, и знаке. За штампаре чарногорске нијесу
Чак ни чули. Кад неко помену топлеење слова, књазу
Би тешко, ко змија шарка да му мозак печи. У очају
Мисао кресну: претражи све шкриње, одријеси кесу
Но тамо не нађе ништа. Не виђе ни наду у гласу.

Сјети се: умријеће будуће књиге, умријеће писане
И говорене ријечи. Но зна, разум га на то прогони:
Теже су, много теже чарногорске бриге, та невоља,
Па рече: нека се, морају се сва слова (нека обзнане
Гласници), све ријечи, будуће све књиге, сила гони,
Преточити у куршуме јер љута, опет, гони невоља.

Гдје друго, гдје наћи олова, кад прискрбно вријеме
Тјера на то. И другим би жао, но чему и то сада,
Забоље их срце, забоље до коре мозга, но ратови
Земљу чекају. Боље и тако но дјеча да нијеме
Кад нови рат пород коље, испред крова, ко некада
Треба да се погаси живот, жита у зрењу, и кровови.

Штампари сузом разнизаше слог, свето јеванђеље
Спремљено за штампу. Растурише нанизане ријечи,
Источнику солнцу за опроштај моле преко ножа
И пушке - за срећан исход, да ватра не самеле
Лобање, да опори камен у болу горком не зајечи,
Да и иза ножа, бар негдје по месу, преостане кожа.

5.

Чарногорје стење, пење до бола, без грке ријечи,
Границом крвава санџаката!!! до цетињске светиње
Црна Гора је похарана. Нахије се и такве веселе
Кроз крв. Одбацују нађени мир који не лијечи,
Који је мучан и горак. Не жели њим да их киње,
Њим да скуче, да убију, или границе да преселе.

Стегнути ножеве, пушке пробојне, дан препорођен,
Војска друмачке, кроз раскосе меса, на месо кидише,
Посумрачена чела, зло немани, противе се зловрагу,
Да Чарногорје, војник њен, не остане обезброђен,
Смрћу не зајечи, пред огњем смртним не уздише,
Да Черногорци туђој војсци затру траг по трагу.

Обескућена војска чарногорска кроз коријење
И камење, ноћобдије и пушкобије, из дана у дан
Све даље, и дубље на срдитију војску срдише.
Низ црне продоле, из немила времена, низ камење
Туреске војнике Черногорци збију да у злодан,
Иза границе гони, раздољима војска се крдише.

6.

Ко има такво срце да се с Црном Гором крвнич,
Забада отровне нокте, и кљун, и канџе, у кости
До кичмене сржи, отрован сок сташе до утробице.
Тај нема вида да види, нити на створење личи,
Не срета на прагу руком пуном кад стижу гости,
И тријезан, кад мисли док мисли, не казује лице.

Вучјим долом, или преко Круса, негдје на Морачи,
Кланце, богазе вучје, небо смућено војска гази.
Око Оногошта, или на Тари, сунце свјетлост сије,
Монтенегро, рањен ратом, у дан свој закорачи
Преко костурница својих и туђих, бол прегази,
Иза побједе, младо се срце, препорођено смије.

КАСНО ЛЕТО

За нама осташе песковити спрудови и гола сећања
Камено уобличене рибе и косовско бело камење
Просуто око путева као прастара клетва. За нама
Ступаху кратке љубави и смрти и ужарена сунца
Мртве и подневне смешне сенке пуне туге и лишћа
Вечност је кратка за ткива икона за лепе монахе
Који нам гледаху по ходу и очима будућност
Вечност се колеба како да нам препречи повратак

Знао сам да једном морам постати прошло
Једино нисам знао кад ће ме звати најлепше фреске
Које сам смислио у тренуцима тајне љубави
У свежем залету лепе игре док сам мислио о теби
Тада смо по први пут свесно умирали чисти до бола
И опет оживљавали кроз травке и златни песак
Који је попут сунца клизио низ наша звучна тела

Било је време злата и вреле бакарне светлости
Гореше друмови смехом и ситно камење ко пчеле
Вриштале су траве од сунца и девојке купале младост
Горе на изворишту реке у окриљу сутонске сете
Молих те тада да смислиш за нас звездано време
Смислиш живот од кога би смо градили пламене игре
Плакаше твоје тело чедни пориви гореше даноноћно
Јер беше време клонућа и твоје прве семене ноћи
Са складним гласом крви у сенци немањићке богомоље
Испод древних портала светих фрески и крстова

Било је време буђења и време сновитих узлета
Да се и глас ветра уграби без стида од живота

Низ јарку светлост точи мед лелуја младо јутро
Пуно вјетровитих боја смеха и жељене ватре
Што долази с југа од палми чемпреса и мора
Пријатељи рекоше ружне речи о твоме телу
Они смислише ноћ да изгубимо грозничава лица
Они смислише дан како се не бисмо састали
Они говоре треба се по цену смрти стидети с вечери
Кад чула играју младошћу кад лепе птице
Певају једино о љубљви међу корењем кад
Зобљу коштаве сенке и осветљавају пут неприсутан
Којим најкраће стижемо до себе ивицом тишине

Вечерње сунце потања у голуждраве сенке
Не даје топло тело заљубљеном свемиру
Јер магла расте из траве шуме и питомог језера
У коме одувек тражимо слику своје љубави
Неко у нашем присуству опсова дечанска гробља
Моје ружно лице и светле ноћи јединог свештеника
Који се слатко смејао што му се младост враћа
Док ми исконски љубимо дане који треба да дођу

Ако смо тренуцима лепоте заборавили да је пре нас
Постојала вечност које се увек с nelaгодношћу сетимо
Ако смо из снова сасвим избрисали чедно време
Нечујне узлете до смисла и брже падове једне девојке
Њено од пене тело са бојама складних звукова
Који крепе мртваце и васкрсавају и оживљавају крстове
Ако заборависмо забрањене плодове и њено жуто цвеће
Што је ноћима лепила на мој дан на моје голишаве очи
Онда све то позаборављасмо и крв се у нама разлиста

Изабрасмо чисти извор сјаја у име голишаве свежине
За бескрајне трајности између две вечне вечери
Које нас носише на север и опет вратише југу
Међу звучне песме међу трубе и лепе певаче
Што се обрћу певањем ка сунцу и изгубљеним данима
И красноречивој планети која обећава млеко
Справљено од лековитих трава и модрог цвећа
Ако заборависмо све што нам донесе прошлост
Онда то учинисмо у магновању једино због нас

Бежасмо од света као вечерњи лептири
По голишавим трговима и алејама дрвећа
Које није расло само за нас и наше пробуђено лето
И клесмо се себи верношћу у очи и тело
Одлетесмо у забрањени свет у љупко воће
Што га наслаже као сенке тихи заборав
Ноћни путници због нас упознаше земљу
Тражише изгубљено смирење на трачницама лета
Поцепаше речима простор и сунце бацише
У наше вољене очи. Хтеше да ти краду слику
Твоје очи потрпају у крупне џепове да бесмисао
Упознаш као што си упознала свој живот
Нисам им дао да грле и љубе душу и тело
Који ме греју ноћима док скитам по месечини
Јер сами красмо свежину и неме кругове
У које се топише некад давно жива мора

Ја певах виђење и сусрет с твојом обалом
Уз које се болно приљубише сва моја чула
Певах ко некад кад ти ниси ни знала
Да са мога језика одлазе речи топлих и пламних боја

Онда се вратисмо лепоти и биљу које лечи
Док су друмови вриштали и клали месечине
Осетих да нешто тешко попут спржене земље
Сише немилице моју узиграну крв
Рекла си - време а ја опет умирах од љубави

ПРАХ И ПЕПЕО

1.

Прихватим ли се макар ноктима ноћи
Ноћ обиљежје губи Дан дирнем руком
Од дана остану парчад без лица и боје
Откуда чудим се те невиђене моћи
Нијесу стицане тешко коване муком

Да се постојећи свјетови срцем кроје
Свеједно успавана збиља за такав пепео
Посеже рука - док нова гнијезда осваја
Сјенка будућности вулканску језу раздваја
Један крик ме необузданом биљу повео

Ноћ разлије звијезде Фреске уништава
Оно што дан од свјетла дана сагради
Гмизавци вјечност трена земљом провлаче
Ал свјетлост никла из пепелишта оповргава
И саму суштину пепела јутром изненади
Прије него се предјели прахом наоблаче

2.

О боји праха мислим а не о споменику
Камен изнад главе као и знамен-камен
Означава вријеме али је и безвремен
За земљу увијек зреле кости и говор
Које забиљежих куршумом на реденику

Мени мирис праха сада треба да знам
Хоће ли ми лице нагрдити карабоја
Док то не сазнам неће ми бити спокоја
У туђе спознаје понајмање се уздам
Очи мог праха изгубиће праве боје

Нађе се само фосилни траг заостали
Да вријеме умртви као што су мртви
Нашли помен живима и сопственој жртви
Да предахне у болу нијесу хтјели дати
Боја мог праха ни у покоју неће мировати

3.

Једну смо вјеру згазили другој дорасли
Нијесмо да би с њом расли до вијека
Кад се више ничему не треба надати
Никад превјерити вријеме па макар кише
Сијале оштру врелину право у месо човјека
Макар у свијету зазидани вјекови расли

Старој вјери се само успут враћају мисли
Уништена пристаништа нико не цијени
Ал ново постојано неће да се у нама овремени
По угловима мозга изморени се стисли
Вјера будућа одредишта гради да сагради

Што никад није било од кад постоји свијета
Све камен по камен за вјечну пирамиду
Да складност проговори и сунце по виду
Врати вјери Не смије се промашити мета
Ни да са вјером старом пепелом богоради

4.

Прах ми твог лика не даје мира
У сан улази и у сну видим себе
Како полако и безбједно силазим
У глинену амфору већу од неба
Гдје се прашина костију суши

Нијесам више јак ни у снази
Да се браним од црне свјетлости
Фосилни пољубљц премостим
Јер прах у сан вије и сије слике
Сломљена огледала небесне воде

Свемиром у колонама урне проходе
Потирући за собом стољетна гробља
Ал од свог праха не могу да се одвојим
Негдје ту је у мозгу - није више у сну

Једначи разлике што су се вјечно гложиле
И љепоту будућу дјечачки спојим
Тај хор коштани та тамна дуга згасну
У невидкрај варнице страсти отишле

5.

Проклети нека су црви и гробари
У властитој крви купају неба
Једна жена живим свијећама
Од себе сакрива Смрт јој и тама
На срце насрћу Још јој то треба
Да цио свијет љепотом превари

Са урном прокапље стаклено гробље
Ребра крстача на невремену труну
Пловиће заједно у заспалом чуну
Жив и мртав млечним трагом зубље

Невријеме ће спрати боје кости и коже
Ко се времену замјери неће га бити
Међу живим Ни трагови неће тада
Осмислити доба кроз које се не пада
Ко може гробаре добротом подмитити
Ко црвима храну сада ускратити може

6.

И вјетар кандила низ ријеке гони
Тражи оплођење богова у зраку
Свитања се у мраморе преточила
Дјечаков зов из златне матице рони
Олово у облаку мук у зраку Стара
Здања изникла из новог пепелишта

Хљеб и со лук и вода све је у венама
То звијезда у наборима свиће коже
Мрене зоре стооко свитање гложе
Млијечне мјесечине не нађоше крова

Окамењено поподне исповијед зари
Чистопис божице мјесечарке змије
Ноћ ноћником - сновиd непочинка
Ријечи сабирају дом и гроб у очају
Љепљиви мириси зреле погаче И
Ђути човјек касно поподне вјечност

7.

Да праха буде више крсташи рат водише
Сламана свака стопа до челног покопа
Узгред кроз блато у бисаге пада злато
За света мјеста друге свјетове погасише

По аршин чак дубље земља се прокопа
Да се распело скрије испод оклопа и зато
Живих мање буде док се мироточиви пробуде
Ако буђења из земље има ако мртви
На прах замиришу или се предају жртви
На крају - исто и убилац буде за Јуде

Праха треба караван праха за свијет
Лијек од пепела мелем за душу справи
И рана и завјера кад је има да излијечи
Што ће иконе благе дарован госпин цвијет
Када пепелом сијаним брже прездрави
И варка друга не треба нит памјат ријечи
Све што од нас оста само прах је и пепео

8.

У вријеме далеко зар нијесу мртви
Моји дани све чежње слућене
Моје Нијесу ли мени мојој жртви
Љепоте наше предјеле откривене

Ја се не јадам ја не знам сада
За ту срећу кроз коју се плаче
Док тек живи живот ил слути нада
Кроз коју нова постања зазраче

Затворено је мени будуће вријеме
Тијесни пролази Без трептаја дише
Моја наврела крв да падне бремене
С чела да ми прах разум не исише

9.

Што тражим још кад већ добро знам
Шта све за вијек неће да се деси
Откривен пут путем прелама свјетлости
До скончања свијета откривен и сам

Прогнаничка љепота кожу ми ријеси
Кроз месо цвјетају изгнаничке кости
То што ће да се деси боље што брже
И порази једини смисао непрекидног тока
Нека је јасан пут и све друго нека је јасно
Заблуде слово да мозак не растрже

Од Господа не тражим срж просто ништа
Што би још могло тијело да ми проноси
Гдје нема ни зрака ни воде ни крви
Испод руку траве нијеме сува бродишта
Замрзнути табани се повјеравају роси
Свијетом харају богови - у праху црви

10.

Што ме ноћас оче љубав чудна мори
Не знам што дође касно што то дође
Кад нијесам куцао у њена жива чула
Ја не знам што ноћас крв моја гори
Што благо сјечиво по срцу ми глође
Што се то баш ноћас љубав пробудила

Нијесам ни мртав своје присуство чујем
Боје и мирис снаге - бризгаво се пуни
Све кап по кап до слапа тренут зашумјеће
Овом поруком теби - себе не оплакујем
Ни тебе већ старца Зато ме не прокуни
Не могу да оживим Године ми пролијећу

Рубом празнине кроз оживјелу лобању
Негдје процијепом меса зрело већ воће
Па ни траг не остаје сјећања одумиру
Моје вријеме је једнако ноћу и дању
У моме мозгу неке нове љубави заноће
Али са јутром у праху све поумире

II.

Нијеме васељене миљеници црви
Гробари бескраја У властитој крви
Купају неба Олуја громове у свијећама
Од себе скрива Прах леден вије и осама
На срце насрћу Још млад гроб путника
Намјерника љепотом Еуридику превари

Од сна од облака од ничег гради гробље
И ребра крстача зјапе и посвуд труну
Пловиће звоно и звон у заспалу чуну
Богомајке и змије - благословено робље
Љеска далеко у нама одсјај давне душе

Ко се времену замјери неће га бити
Међу живима Ни трагови неће остати тада
Осмислити доба кроз које се не пада
Ко може гробаре добротом подмитити
Ко црвима божју храну може ускратити

12.

Вјечне промјене стижу без мога знања
Разум ми муте увијек присутни мртви
О што ћу кад оно што хоћу нећу бити
Од невремена и промјена неће штитити
Годишња доба што се сладе као жртви
Којој предодредише вјечна страдања

Празнина долази црним пругама мени
Истим токовима али разара различито
Просијаће ме знам кроз небеско сито
Да сјај сјаја у сну што засја измијени

Свеједно хоће ли бити душе да се живи
Хоће ли двери свијета раскрилити пролазе
Да могу и такав какав сам тамо проћи
У ништа на починак кад посустану моћи
Кад безизлази као вреле кише наилазе
И прах древни спира низ протоке крви

13.

Не смије доћи ново камено доба
Међу завађене звијери Не смије
Потамњети боја звијезда Да дође
Промјена да можда случајно надође
Умјесто млијека тама да открије
Мјесто на земљи гдје нема гроба

Да дође камено доба оживјеле би
Камене стријеле и камене сјекире
Поретке међу стварима да помире
Или да се људи једном врате себи

Стријеле би сјекле ваздух летјеле
И тупи ударци лобање пробијали
Сламали копља бедеме прошле рушили
Шта ли ће тада с прахом оче бити
Хоће ли човјек над пепелом да жали
Или ће небо да премреже стријеле

14.

Грцају звијезде помамом на жару
Крстате сјенке раскрснице бришу
Бол болни дохвати боника за гушу
Пепео пјева Сијева ријеч у пожару

И мора дишу кад тијела замиришу
Извјетри душа кад срце осјети сушу
Пламтећи крај звијезда чак и ватре
Небеским кругом опасују свјетове
Непробуђени не буде док не позове
Вријеме да их мртве сасвим не затре

Иза пожара - више нема меког дара
Свијет коријеном утрни Мисао не зрни
Риба у лету склупча на пијеску тијело
На тјеме се пустош оштрином обара
Дан за даном непрекидно у прх круни
Кроз потомке јекће подивљало опијело

15.

Из дрвета из запаљена неба ил ока
Испливава амфора препуна пепела
Пијесак открива опште сагрешење
Мјесечина обриса лице прије рока
Љуштуре саме отворише тијела
Пјесма поцијепу рухо низ стијење

Ал пјесма није ником толико важна
Јер од измишљених слова се не живи
Само стих траје ако забораве надживи
Тад сјетлост мозга можда није лажна

Тоне небо у сумрачне врућине
Вену корита пресахлих ријека
Сестре долазе из заборављене бајке
И скит и славјанин преста да брине
За расцијепљено тјеме човјека
За прах обљубљене - невинне мајке

16.

Јесам и бићу посебан свијет у свијету
Ватра у мору и порив грки океана
Разапето небо на вјетру и луда нада
Па нека дође до тог слућеног пада
Нека је и свијест мрска поколебана
Нека се руке прихвате за врелу комету

Свјестан сам дана у који се страда
Свјестан сам ноћи што горко бије
И свјестан праха и дима што ме прати
Кад вријеме неповратно тече лети
Њему нигдје за предах мјеста није
Саркофаг свијета свемиром овлада

Само твоју земљу заобилазе клету
Само теби крв горчином не трују
Само тебе не опсиједају црне варке
Само ти пријатељу неба и змије шарке
Само тебе пљувачком не попљују
Само си ти посебан свијет у свијету

17.

И ватра бијаше И ћудљиво знамење
Пламенови у месу Огњеви распламсани
Пољубац свијету Заточени памћењем
Легенде без промјене Па свечани пепео
Буде па се молтва преточи у камење

Не више живи под крстом Ни меки
Ни њежни чак ни поспани полумјесец
Нико више не може с мјеста да крене
И звијзда би окупана црвенилом крви
На задњој страници лудог свијета

Прхут снијега кружи зачаран треном
Иња У медовину у прашину обећано
Копно мрви Сада је само суво сјећање
Прах расијан ко мртви зраци жишка
У фитиљу зри Свијет је пустара угљевља

Небо отровни врт Варница не видје дан
Не заогње свијеће Сјемена нема
Прах је и зрело зрневље Пусто је све
Не одзвањају ни кораци. Само љепота
Стољетне глухоће среће Залуд вода спаја
Земља дијели паучину Блудна Мадона мину
Прије но кроз прах звјездознанчев сину

18.

Какво знамење прах има на каменом столу
Кад пепео осјећам по прстима у оловној
Глини Лице не видим ни ријеке баш ништа
Запете фосилне сријеле уснуле у болу
Милоснице палацају змије по крви отровној

Спозна ли пакло своје и пехаре годишта
Ил осјети само како дан прилази крају
Вјетрови коротни изнутра у круг туку
Схвати ли јутарње сунце задушну муку
Жалбенички врисак кад демони Грал комадају

Ја не знам ко ми и зашто тај прах постави
На трпезу под нос да искапам у њега очи
Унакрст поднебесја један је то исти прах
Нешто далеко силније од мене срце дави
Неко би да ми све удове све живце укочи
Због праха на столу и живе и мртве је страх

19.

Жеђ је то оче док се живот жали
Лудо Нада пусто звони кроз опне
Мождане О како се то мучно дише
Кад је јасно Да смо настрадали
Видици оболе А свјетлости копне
Иако не долазе Пробуђене кише

Мучно је то у мозгу крити Наде
Сјенка бити док се претаче вода
Времена прах само ишчезлог рода
Што испи за живота своје јаде

Жал је то оче не бити на мети
И њих примити као своју браћу
У мозгу његовати гују а не знати
Да гуја уједа да се дрско свети
Је л могао говор наћи свјетлост краћу
И међ нама се мање задржати

20.

Плач роди бесјемено зрно сјемено
И вода склопи боје ко капке чедне
Сребром посуте нерођене кости ледне
Пробуђено тијело спласне земно

Сутон ил јутро млијечно потраје
Руку под руку - у инат свијету
Два бола од данас до сјутра Глас
Свети изрони Уклети праотац траје
И кад га нема - ријеке ипак теку
Бирају правац кроз вријеме просуто

Изван васељење костуриште одгурнуто
У плави хлорофил зјеница потеку
Залудно буђење Уснуо светац пепелишта
- Крик да се иде док се до саркофага иде
Ако је гријех нек се звијезде застиде
Испод њих неће сем праха остати ништа

21.

Ја час мртви вјетар јужни и вјетар јутарњи
Запјенушан у зипки Свјестан брзог пада
Покушавам као мјесечев лук као зрак задњи
Да продрем у тајне простора што пропада
Иако је свеједно шта чинио Све је пресуђено
Одабран и колосјек на који треба да пренесу
Моје тијело јер ни времену није понуђено
То мјесто ни залечење ране тамо у месу

Час чар мора и смијех титрав током ноћи
Залетно ведар испред смрти било куда
Не знам за вријеме нити куда ћу поћи
Земљом као дух земни цестом испод града

Ни свијетло какво ће бити такве вјере
Буђено у мозгу или кичмом ток крви
Хоће ли вјетар главе као траве да узбере
Или кроз месо да гмижу у свијет - црви
Свеједно је и мени сада кад овај сат куца
У главу чавле љуте ил под нокте закива
Вријеме болно опиљке у слијепе очи пуца
Спаја млаз неба и земље - срца језика жива

22.

Празан је свемир кад нема човјека
Ни птице да граби узлет у висину
Мртва вода без рибе оштрокљуне
Неродна земља без сјемена труне
Без коријена у срцу мириса тамјана

Тај трен је зачаран без лијека
Позобље свјеже номадске дане
Не остане ни плод ни зрно сјемена
Нека ће празна нада још дуго времена
Да сије док посије варљиве обмане

Залуд се покрене преко развалина сунце
Из простора више не проточи
Сок љековити не капне ни кап меда на срце
Негдје даље иза ока изнад недогледа
Из магле свемира из пјега свјетла точи
Право на нас звјездани свијет празнина

23.

Збор градиле времне непогоде
Како коме да се дође главе
Ријека небу да отме облаке
Облак кишом да прекопа раке

Ко се зашто хвата - нека држи
Да дизгини не склизну из руке
Ал гле кости се смију гле бруке
Ватра није моћна прах опржи

Зло вријеме гробове отвара
Свемиру пустош гдну досуђује
Риба пијеску никад не запјева
Рана свјетлости не преболијева
Сунце дан на ватри не искује
Не сазна се ко простор затвара

24.

Од својих смрти нађе се неки лијек
Привремено макар преболимо ране
Понекад из сна пробуди крви лелек
И наше ријечи добију снагу одбране

Туђој смрти нема лијека Мелем меки
Није за све ране Не нађе се ништа
Да остане за клетву човјека Понеки
Да се у нама смири пламен жаришта

Сјетимо се касно ко коме оста дужан
Знамо да нам то сазнање не вриједи
Признамо слабост - човјек ће и недужан
Страдати што не зна свијет да уреди

Морамо бити такви знамо да смо слаби
Узалуд се у нама саосјећање пробуди
Неко испред нас наше жеље дограби
Да није тако - зар бисмо били људи

25.

Нико онда кад се прах створи нека
Не помиње своје вријеме јер неће
Наћи ништа ни траг неће пронаћи
Да звијезду шаље гдје ће заћи
У простор свемирски или смеће
Гдје се укопава живи леш човјека

Нека дође праведно вријеме нека
Мртви добију мјеста која затраже
Прах ће на трен заслужити страже
Почасне до смрти и мушких лелека

Кад сунце кроз прах прође онда је
Свјетлост у распадању и сва неба
У мрак пропадају кости тада мекну
Ал прије мртвих свемир јекну
Што ни прах не остаде како треба
Хоће ли бар он међу звијезде - да траје

26.

Гле црне бруке што се земљом мота
Врага види но да ли му лице црни
Моје су кости омекшале од слободе
На пијеску их нема на копну броне
Хоће ли моје вријеме већ да утрни
Што у моме гласу препознаје скота

И гле виђење кроз сновиђење бунца
Опаљена крв више племенита не бива
У дну свијета страшног се скрива
Тамна једна сјенка ојађена Сунца

О гле што то пјева на рубу свијета
Разбијени кристал спрема суноврате
Моје је тијело ломно испред зоре
Грешно је што нема снаге да и море
Збије у прах до у црне неповрате
Кад једно мисли друго чини планета

27.

Населити звијезде пепелом или ватром
Или задојити крвљу долазећи дан
Прах сијати између земље и неба
Дланом широким или ако може вјетром
Из праха да клија свјетлост ил родан
Смијех и да је меље зубима кора хљеба

Било што населити док се сели
Гвоздена алка и прах љут земни меље
Бијело тијело и од себе самог бјеље
Да лутају док лутају мртви предјели

Населити звијезде испред вјетра
Ко њиву свемира или свемирској тами
Пустити да сјеме сипи гдје год може
Па дође ли пламен окоми ли се ватра
Нек се не заустави у понору нити у јами
Нека продре дубоко у месо - испод коже

28.

Што јесте - јесте Дрво сипи и пада
Земља мијења облик и кад то неће
Дрво сип понесе у прах се претвори
Свјетлост таму не може да надвлада
Из једног праха у други се претаче
Да се за ново стање свијет избори

Ал јесте - што јесте вода испари
Ријека промијени ток крви и корита
И кад се просије - кроз оштра сита
Прах жара по крајевима мозга жари

Што јесте - јесте не треба крити
Да се тијело грчи и предаје праху
А прах кад јесте и прах кад стоји
Узалуд су прамци ка Сунцу поринути
Разум док потраје - траје у страху
Што се и на прах спуштају неспокоји

29.

Је ли човјек луд да лице не види
Ту гдје се не види ништа Ни дан
Будући пун сунца и свјетлости
Кога то по кожи или срцу бриди
Да свој не препознаје камендан
Да не прихвата самљевене кости

Или је луд отишао у живот
Поспе пепелом крв таме
Кад нема рјешења осим драме
У којој се гуши човјек и скот

Кад није ту нити у лудости
Спознаје крај Није разметљива
Сјенка заглављена у јами уста
Вјетар неће проћи нити пробости
Вријеме Неће бити мртва - жива
Ватра Планета остати пуста

30.

Зло је кад гости туђа храна
И дамар у месу и крту жилу
Кад око из пепела ниче
Из звијери дивље човјек урличе
Поколеба земљи тајну силу
Љута неба за плач самохрана

Јесте плод мекан ал је тврда
Сјемена течност што се циједи
Ако је вјеровати себи Оче
Ваздухом најдуже влада варка

Па било свјетла земној слици
Док пожар носи пепелиште кости
Ил простор знао шта све гаси
Кад море прокључа кад уздаси
Ломе постојећи смисао свјетлости
Док се у магли сламају видици

31.

Црне су шупљине душе али боје није
У лобањи бијело је и живо модро чело
И земља испуњава испод повија дупље
Прах у праху на зуб наслијепо смије
За такав смијех зар је живјети вредјело
И трагати живот кроз празнине шупље

У пепелу има ли ишта што животом дише
Бар данас ко јуче откривен што није
Ако је зрак густ да га нико не пије
Јер небо на земљу љуто прахом кидише

Негдје је била ватра и неба нека стара
Мутни су токови које односи судбина
Свим онима - којима бијаше тешко мријети
Јер - сваки свијет за себе пут отвара
Све лобање мисле исту слутњу - брину
Земља ће свима на вријеме узрети

32.

Иза поноћи више ни вучјег сна нема
Узалуд лелујаве слике кроз испарења
Кроз фосфорно пламињање голе ноћи
Тада свако будно чело блудно дријема
Прогази простором људским кретања
Огласи спокојним миром блиским злоћи

Поноћ маску скине као боју зрелости
У зраку се мртвац клати али се не види
Нико своје рођење не зна да предвиди
Ни да спозна праву суштину свјетлости

Потом прашина пролети кроз вријеме
Грк пепео сипи кроз поре сипке душе
На свијеће на гробља и коротне куће
Жалбеници се јаве па болом онијеме
Па чудади своје крхке снове поруше
И прогнају празнину праха у немогуће

33.

Што коме у дио паде то остаде вјековна урна
У лобањи Сунца вјетрови зиме и игличасти дани
Ако се неко сјети да пепео краде ил сагрјешенички
Да бунца нека настави нека му се не брани

Ништа нек буде тако недоступно да га се рука
Не може дотаћи И свако и све ће једном промаћи
Застати трен тек онако Реда ради и успутно
Јер неко мора живот да окуди неко лута па пјесмом
Долута право кроз тиху ватру у пожар
Па нека суди док се не пробуди као сјенка
Доскакала преко пута рука што даје тек урну на дар

34.

За слободу се цијена не исплати
Ни најбудније око не види цијену
Којом се свијет може искупити
Како је дну копна - никад сити
Неће знати - Не копају по камену
Који ће умјесто слободе клати

У име свијета свијет нека стане
Док ријечи војска у побједе иде
Нека се стиха свога не застиде
Сока и крви што их кљују вране

То што бива зна се и због чега
Треба трпјети муку кад се освоји
Прах је за звијери и за људе
Ако им је до праха - нека полуде
Небо због земље нека мучно стоји
На нози - нека пече ко сунчева жега

35.

Челом у чело - пукне простор свемира
Ако се по живим траговима лијепо дише
Ко зна докле је суђено мојој звијезди
Да брани копно да поново пркоси најезди
Кристалних искри што кроз свјетло кише
Звоне светим звоном или складношћу мира

Кад кост препукне ширином ивицом шава
Разум проточи блатом по пепелу купа
Ноћ раскрили таму и дрско на свјетло лупа
Ноћ од гријеха грешнике не спасава

Може се у кости нагнијездити шта било
Пјесма жива долази од мртва пјевача
Ил свирка из праха никне или из пепела
Свјетлост може ли да се икад више врне

36.

Плач роди бесјемено зрно сјемено
Вода склопи боје ко капке чедне
Сребром посуте кости ледне
Пробуђено тијело не спласне земно

Сутон ил јутро млијечно потраје
Руку под руку - у инат свијету
Два бола од данас до сјутра Глас
Свети изрони Уклети праотац траје
И кад га нема - ријеке ипак теку и
Бирају правац кроз вријеме просуто

Изван васељење костуриште одгурнуто
У плави хлорофил зјеница теку
Залудно буђење Уснули светац пепелишта
- Крик да се иде док се иде
Ако је гријех нек се звијезде стиде
- Што испод њих неће остати ништа

37.

Господе ко је крив за ту ватру што пече
Људско тијело дух тај или ти боже
Ко је крив што је прашина тако мљевена
Да се не распознају кристали Ко изрече
Пресуду иза које правна поука не помаже
Што је судбина већ на почетку затворена

Човјек мора да носи кривицу прашине
У којој не распознаје хиљадугодишње кости
Да су невремена глодала ил земни гости
Нешто би остало под набором површине

Овако зар човјек треба да носи кривицу
Боже реци коме да се због тог суди
Теже му ништа не треба но прах да буде
Да се не сазна ништа о његовом лицу
То се може само кад се покрену људи
Вољом њином боже нестаће предрасуде

38.

На прах бијели твоје кости личе
Вријеме кроз њих тече неумитно
Није јава знам ал шта то вриједи
Кад се морам опет покорити биједи
Знам у сну је све то тако ситно
Али је на јави ужас проклетниче

Због тебе сан се горко испуњава
Најахати морам једном на несрећу
У мени се свјетови ноћу преокрећу
И мисао слути свршетак И очајава

Жив си и брат си ал сјенка ниче
Твоја из сна израња као рођена
Да мени смрви јаву и смрси рачуне
У твојој тијелу моје тијело труне
Ја поред живота корачам као сјена
Мичи из мене Ти проклетниче

39.

Копајући једном кроз стамен камен
Очи открише у праху пепела урну
Дјетета жене младе ил човјека
Пјевач рече: тајни је то знамен
Гробар је даље дрско ногом гурну
Нека своје вријеме причека

Кад чека досад нек се и даље подаје
Земљи и у тој таме као досад чами
Што од времена и свјетла да маме
Само да узима а ништа не даје

Потом мајстор упали могућа свјетла
Смрви љуто прах између дланова
Да види шта прах од праха крије
Небо се обоји перјем пијетла
Дјечак рече: играчка је опет нова
Пјесник усп је пјесму да открије

40.

Из дрвета из запаљена неба ил ока
Испливава амфора препуна пепела
Ткаља пијесак открива сагрјешење
Мјесечина обриса лице прије рока

Љуштуре саме отворише тијела
Пјесма поцијепа рухо низ стијење
Ал пјесма није толико важна јер
Од измишљених слова се не живи
Само траје ако све забораве надживи
Свјетлост мозга није лажна

Понестаје сумрачне врућине
Вену корита пресахлих ријека
Млијечног копна и мртве бајке
И скит и славјанин преста да брине
За расцијепљено тјеме човјека
За прах обљубљене - невинне мајке

41.

Мирише пјесма ова на суштину пепела
И зрак у њој је - засићен искрама
Бившег времена Ако све постаје бивше
Чега се разум такне што је донијела
Јутарња румен што је живо у нама
Што претраживати себе и пепео душе вуше

Кад се све зна међаш што постоји
Да разграничава траг од трага ноћи
Од ноћи пут - којим се мора проћи
Кад конаке бивше као зубе броји

Пјесма ова суштином пепела дише
Смрт јој над челом лебди и данас
Као и јуче док је још живјела нада
Да ће ако се мисли мимоићи све кише
И нестати са језика ријечи ужас
Да неко од гласне пјесме не страда

42.

Што коме у дио паде то остаде
Вјекована урна у лобањи Сунца
Вјетрови зиме и игличасти дани
Ако се неко сјети да пепео краде
Ил почне сагрјешинички да бунца
Нека настави нека му се не брани

Ништа нек не буде тако недоступно
- Да га се рука не може дотаћи
И онако - све ће једном промаћи
Застати трен тек онако и успутно

Јер неко мора и живот да окуди
Неко лута - па пјесмом одлута
Право кроз тиху ватру у пожар
Па нека суди док се не пробуди
Као сјенка доскакала преко пута
Ко рука што даје тек урну на дар
Прогнају празнину жвота у немогуће

43.

СМРТ ПРАХУ НЕКА ЈЕ АЛ СМРТ МРАКУ
ШТО СЕ СКАМЕНИО У ГЛИНИ. СМРТ НЕКА
ПОГОДИ СВЕ ШТО ЈЕ МРТВО И СЈЕЋАЊЕ
ДАНАС АКО НА ПРАХ МИРИШУ У ЗРАКУ
ХУКТАВОМ НЕКА СВЕ ОДНЕСЕ РИЈЕКА
ДА СЕ У ЖИВОТ НЕ НАСЕЛИ ПРОПАДАЊЕ

ШТО БУДЕ КАСНИЈЕ НЕКА КО УГРАБИ
ДА ПРЕЖИВИ ПОТОП СЕБЕ И ВРИЈЕМЕ
ДОК СИЈЕ НЕК СИЈЕ СИГУРНО СЈЕМЕ
НЕКА ПЛОД У СУШТИНИ НЕ ОСЛАБИ

АЛИ СМРТ ПРАХУ СВЕГА - НЕКА ЈЕ
ПРИСУТНА НЕКА ПРАХ У ВЈЕТАР ИДЕ
РАЗВИЈАН ДА ПЛОДИ ДОК МОЖЕ ЖИВОТЕ
ПРАХ ЈЕ ЗА ЉУДЕ И ЗА ЉУТЕ ИДИОТЕ
ОД ЊЕГОВЕ ИСТИНЕ ЛАЖИ СЕ ПОСТИДЕ

44.

Пјесник и подсмјех два су свијета
Ударају у исту жицу Земља је млада
Тада мелодија јутра Нијема сјета
Калдрмом дана звијезде прилазе крају
Пјесник и вријеме - два су несклада

И склада нема све док гријех тече
Неће га ни бити у лобањама пепела
Молитва не помаже ни бројна опијела
Док дана нема - да уништи прво вече

На вратима звоне неке пјесме доконе
И као звучни цвјетови подижу главе
Нигдје живе хармоније Све болније
Теку ријечи далеко преко пријеклада
Пјевачи од самог праха живот праве
Било би све добро да нас даље није

45.

И ватра бијаше и ћудљиво знамење
Пламенови у месу огњеви распламсани
Да кажу говор свијет свој промијене
Па пепео буде па се преточи у камење
Не више живи ни меки чак ни поспани
Нико га више не може с мјеста да крене

И сунце би окупано црвенилом крви
На задњој страници лудог свијета
Зобље кост у кости отровом псета
Копно се испод ногу у прашину смрви

Сада је само суво сјећање и угљевље
Прах расијан по свијету ко мртви зраци
Што неће видјети дан ни огњити свијеће
Сјемена нема прах је и зрело зрневље
Пусто је све - не одзвањају ни кораци
Само се на човјека и живот окоме несреће

46.

Урна ми опет не даје мира у сан улази
И у сну видим себе како полако силазим
У глинену амфору гдје се прашина кости
И месо суши Нијесам више јак ни у снази
Да се браним нити ка свјетлости одлазим
Нити кад хоћу у непресушни свијет мостим

Јер урна у сан улази и намјешта слике
Преломљене кроз огледала сипке воде
Кроз мозак у колонама урне проходе
Потирући за собом гробља и неприлике

Ал од своје урне не могу да се одвојим
Негдје ту је у мозгу - и није више у сну
Једначи разлике што су се некад гложиле
Што љепоту будућу с љепотом спојим
Док копна и мора кроз вријеме се гусну
Да би моју урну ко друге јавно уништите

НОЋ КАРАДАШКА

Док можеш - мognи, убијај, пори
Тај друм до мора, пут свијета,
Ни травку на путу не остави.
Ако је шума у теби, нека гори
Кад мећава коси, ил пеку љета
Пијесак врели негдје у трави.

Ко змију љуту, поскока срдита,
Нечију вјеру у свако вријеме.
Док можеш, бар руши пред собом
Колико те носи снага љутита,
Од чела мушког, кичмом у тјеме,
Кунеш се, куни се својим гробом,

Јер ти си стража вјечна и будна,
Стијешњена бјелином од камена,
Јер ти си заљуљано копно, вода
Расплинута, бистрина неба чудна,
Ноћ карашка, угрезла до рамена,
Остала пуста, да убијаш до порода.

ОПРОШТАЈ С КОЛАШИНОМ

Црвена свитања бришу носталгију овога града
Вријеме у непрекидном току,
Вријеме нема ни обала, ни мирних лука
Гдје сморени путници
Налазе прибјежишта
Кад одболују све вјетрове на мору,
Преброде све олује копна,
Кад окусе љепоте живота.

Јесам ли ја из овог града
Јесам ли ја волио овај град
У ком сам ко зна због чега и кога све волио
Можда каткад и мрзио. Град који није знао за мене
Тај град од леда и снијега сунчаног
Купола боја и вода. Стабала уличног дрвећа
Што стреме небу јесам ли несебично волио

Објави се туга у шапату свјетлости и киша
Доћи ћу опет, и опет,
Овдје, криомице у освет,
У овај сјеверни град прозирних праскозорја
У траве твоје дрхећи легнем росом пошкропљене
На пропланке зађем траговима срна
Потоке твоје брзице бистро-плаве слушам
Да жеђ неугасну утолим и извидам
Бос по крову зелене папрати
Кроз суре литице и клисуре

Ево обећавам, доћи ћу, доћи у град
Гдје мећаве набадају очи на оштра сјечива,
И зажелим кишу, од оних киша што миришу
На снијег први, на сунцу опран и озлаћен.
Гдје свјежине разбистравају ум,
Гдје дјечаци
Чим се роде старији од себе ко у Постојбини
Знају да ће им живот сјеверњачки проћи,
Гдје су сва свитања пуна боја и немушних цвркута
А ноћи ведре мјесечине - мраморни снови звијезда

Вријеме је овдје мртви коњаник.
Вода која не тече.
Вријеме је стало да о пресуди поразмисли.
Вријеме избриса ружно коријење као кухне сјенке.

Прах предака
И прашина у сјећању.
Објави се туга
Растаче студене уре
Како и због чега

Острвица у магли острвљена
/пахуље враћа небу/
Ко да је у њу угренцала морачка војска,
Као да су Ровчани кренули
Да попале труле куле утврђене зидинама

Од Вучја газе курјаци и вијавица
Пртином снијега и намета
И куршуми плотунима раздиру мир.

Вријеме није мирно,
Вријеме ко стражар на Бабљој греди безумно стоји,
Нишани у простор изнад себе ко у самог Бога,
Помиче полако цијев како се миче залазак сунца.

У Колашину нема примирја.
Он увијек с неким и нечим крваво рати
Данас раздваја облачје
Што гази од ковнице новца преко Требаљева,
Што надире уз Тару мргодно
Ко саска чела
Кад изађу из рудокопа и склапају очи
Да им свјетлост не поквари сан

Од Манастира Мораче тече светост и свјетлост
Светигором Свила вјечности шушти
Вјетрови анђеоских крила те дотичу воском
Преко Црквине Немањићки друм доводи
Дубровачке караване соли, ђинђува венецијанских
Из Млетака од сликара наручену славску икону
Што свијетли и срце грије
Од мајстора над мајсторима за сина зна се
И за синовог сина До потоњег кољена књиге староставне
Самокресе и јатагане, панцире и токе
И слане морске рибе.
А вријеме и даље стоји ко слијепи путник,
А вријеме заборавља пут
Уз који друм, уз коју шуму да се крене,
Због чега уз бјеласичку гору
Кад тамо нема хајдука, нема звијери
Кад тамо није ни прољеће ни љето.

На Брези одавно нема бреза
Па вјетар иде право на град,
Пролази кроз пукотине цркве Светог Луке
Кроз очи као кроз суве гране липа
И увлачи срдито под кожу.

Ко је посјекао крчке брезе,
Ко је зауставио вријеме
Кад Тара ко живо сребро тече испод рудокопа,
Кад се равница шири до Сињавине
И убија птице у лету, рибе искочиле у зрак
Убија прворођену дјецу да би остала
Проживјела достојно свој дан
Дан дужи од Дана Сунца

Пролазе скупа, људи, данашњи људи
И људи давних доба. Миришу на катуне,
На стрижену вуну на карлице и млијеко
Сипано у лучеве каблиће,
Кључало на чађавим веригама,
Труњено гаром, и димом крај будног ока.
Талагани им сметају у мимоходу.
Забацују гуњеве и крупно псују
На заустављено вријеме
Што не заустави и њиховживот
Па да могу сами да бирају пут
Некуд ка југу, у карадашке топлине.

Ко је посјекао шуме поред сребрене Таре
Грана замочених у биоградско око
С росом у лишћу. Ко боде муклим рогом
И слама рог и квари патрљком јелен. Вријеме није могло

Сунце тек ријетко, љети пресвуче кошуљу
И покаже се наго како дуго није било.

Тако промиче дан, и вријеме се ко вода ниже
А ја се ево опраштам
Опраштам од свега тога и поново се питам:
Јесам ли волио овај град у коме сам волио и љубио
Љубио и умирао крај тарских вода
У коме све је моје, ипак. У коме
Можда ме нема и неће, и неће никад ни бити.
Мој град који још не зна за мене,
Далеко је, далеко, хоћу ли икад тамо стићи.

БАЛКАНСКА НОЋ

(помрачење сунца)

Испод оклопа мушко срце бије,
Дан дане полови пуним махом
Док се врела крв пољем лије,
И сунце умире смтним дахом.
Испод оклопа мушко срце бије.

Зраком на бодежу сунце сине,
Калпаци крију тужне љубави,
Очи сијевају кроз пукотине,
Ноћ се крвљу с ножем здрави,
Зраком на бодежу сунце сине.

Свијетло буде рањено у крви,
Кроз оклопе сјечиво прође,
Глава уздрхти, тупо смрви,
Рука руку до кости заглође,
Свијетло буде рањено у крви.

(војска ноћу)

Војске се кољу, војске се кољу,
Сијевају ножеви и оштра сјечива,
Сву ноћ, сву ноћ по голом пољу,
Због врата ни рука не почива.
Војске се кољу, војске се кољу.

Вриште коњи врани, коњи врани,
У калпаке мјесечина се слива,
Ни мртви ни живи нису покопани,
Уз ноћ, сву ноћ, војска плива.
Вриште коњи врани, коњи врани.

Куда ли то одлазе ноћу војници,
Шта им за таин, за сјутра треба
Кад знају да ће изгинути у бици,
Да им не треба ни мира ни хљеба.
Куда ли то одлазе ноћу војници.

(између погибије и љубави)

Комади меса, и лом и бука,
Крв са крвљу опет спаја.
Не сијече одсјечена рука
С почетка боја па до краја.
Комади меса, и лом, и бука.

Пјена крвљу земљу мочи,
Љубе се погибије и љубави,
Чемер грко сише до жила очи,
И кост се у мртви лук сави,
Пјенакрвљу земљу мочи.

Месо у крви, љуте птице вране
Једна другој очи црне кљују,
Рањеници не знају да се бране
Тек слуте, хтјели би да пљују
Месо у крви, љуте птице вране.

(лобање преко траве)

И сам живот уздрхти у гласу,
Вриште вранци по кржаву пољу.
Копља се преламају у касу,
Срца се са срцима покољу,
И сам живот уздрхти у гласу.

СМРТ грка трује смрћу чула,
Па нема ноге, нема главе,
Снага се засмије као фрула,
Лобање прелете преко траве,
СМРТ грка трује смрћу чула.

Војске балканске живе и трају,
Па снови ратнички буду крти,
Узалуд вијекови дижу грају,
Кад у љубави и нема смрти.
Војске балканске живе и трају.

(у знаку мира)

Лијепа постања иза ријеке,
Ножеви кроз свјетла умиру,
Негдје тамо у пожару јеке
Оштрицама крв и кожу раздиру
Лијепа постања иза ријеке.

Од ноћи нико ништа не тражи,
Чедност мушку грку крадом.
Рогати мрак сва чула дражи,
Гребе срце оштром брадом.
Од ноћи нико ништа не тражи.

Умире и битка у знаку мира,
Лелујава нада изгуби лице,
Ни сумња никог не дира,
Нико не покопава ни убице.
Умире и битка у знаку мира.

(разапета крв)

На гњилим крстовима црв,
И разапети мир зближења.
Сунце расхлади кључалу крв,
На мјесечини нађе разрјешења
На гњилим крстовима црв.

Удари у поноћ пукла свирка,
Звон се чује другог копна,
Куршум лети на првог ратника,
Па живот испуца као опна,
Удари у поноћ пукла свирка.

Жалбеничко грло пуно отрова,
Смирен је ратник ко зна који,
Сачма је од смрти, смрт олова,
Погођен у срце, куршум кроји
Жалбеничко грло пуно отрова.

(развалина)

Из земље израсте ратник други,
Пола живота, пола угљеног меса,
Низ кости бичеви коже висе дуги,
И опет пјева, небо с коже стреса,
Из земље израсте ратник други.

На лобањи је трула развалина,
Нож тупи поринут све до зуба,
У очној дупљи смијех, пећина,
Жива смрт преплива преко руба,
На лобањи је трула развалина.

Вијек сједињен са лелеком,
Узалуд молба знаку без имена,
Чело се саставља одјеком,
Без споја шавови до тјемена,
Вијек сједињен са лелеком.

(вјетар скупља кости)

Кости скупља вјетар осунчани
По разбојишту, по свим рововима,
Пијесак по очима, свјетлост брани,
СМРТ у крви, СМРТ у зглобовима.
Кости скупља вјетар осунчани.

Сунце мркој земљи главу здрави
Отровом зеленим, и здравље љету,
Да се смиљује спарушеној трави
И сјемену, у зрелом сунцокрету
Сунце мркој земљи главу здрави.

Да мелемима вида смртну бољку
Не смије клети ни разбијено чело,
Кости разнизане трећем војнику,
Јер вјетар оболи, не може тијело
Да мелемима вида смртну бољку.

(насукано сунце)

Сунце се насуче на камен голи
У који нико ни име не уклеса
За спонем неки, за бол што боли
Од нељечиве ране, до небеса,
Сунце се насуче на камен голи.

Вријеме низ камењар премаза
Знамења, лишајеве свих боја.
Киша сади маховине, изван газа
Заземљи трава, нерод, иза боја,
Вријеме низ камењар премаза.

Заборав сколи четвртог ратника,
Курјак дође до његова гроба,
Покољу се, коље с рубом видика,
Снагу зуба међу кости проба,
Заборав сколи четвртог ратника.

(заустављен вјетар)

Вјетар врели устављен у галопу,
У облаку варка зрачно засија,
Вријеме сјени прекувава у оклопу
И сади знамења иза погибија,
Вјетар врли устављен у галопу.

Сјећање горко, бол болне лијечи,
Сморена љуљашка земљи силази,
Облак тамни, ко кожа, месо јечи,
Смрт ни безимене не мимоилази,
Сјећање горко, бол болне лијечи.

Ратник пети, црну души иу лику
Огањ једе, с разбојишта неће поћи,
Не види тутањ, не осјећа ни вику.
Тек зна биће поражен те ноћи
Ратник пети, црн у души и у лику..

(пробуђена нада)

На земљи, невјеста кршна нека,
Кроз очај баца вјенчани прстен.
Прође ратно доба, више не чека
Никог, неће, неће да буде камен
На земљи, невјеста кршна нека.

Прстен даје, вјетру вреле руке,
Заклиње га у вјерност, у чула,
Војнику шестом да искаже муке
И наду нову што се пробудила,
Прстен даје, вјетру вреле руке.

Невјеста снагу нуди у дан нови,
Сама, у пустој нади, не спава,
Сјећање бивше сјенке не лови,
Нови прстен нови живот обећава.
Невјеста снагу нуди у дан нови.

(на раскрсници)

Оглашава се смијех и живота дрво,
Дјевојке први пут свјесно плачу,
Љепоте живота упознаше прво
Па се покидана нада смрти зачу.
Оглашава се смијех и живота дрво.

Уз мртве, удовице наслажу тијела,
Мирно очајава сјутрашње сјутра
Док звона вриште и смртна опијела
Срину слова о несрећи до јутра.
Уз мртве удовице наслажу тијела.

Негдје на раскрсници живота,
Стријеле бљују отров и клатна.
Око љубави се сав свијет мота,
Умиру дјеца испод барјака златна,
Негдје на раскрсници живота.

(разнизана нада)

Умире камење с пјесмом у зраку,
Нестају мртваци огуљена чела,
Удовице испијају чемер у мраку,
Варају наде своје и млада тијела.
Умире камење с пјесмом у зраку.

За кожу граби смрт немилице,
Уништи ткива што хоће да живе,
У крви се више не слуги лице,
И кише умру, и ножеви се диве.
За кожу граби смрт немилице.

Од ништа настаје пепео и небо,
Разнизују се тијела кроз самоћу,
Мрамор на водокршћу прозебо,
У очи сипа искобничку злоћу.
Од ништа настаје пепео и небо.

(изван времена)

Треба трагати ново вријеме,
Нешто за одгонетку љепоте,
Јер ратови разнизују тјеме,
Око њих се неприлике коте.
Треба трагати ново вријеме.

Треба усмртити што је ружно,
Што се ивицом земље краде,
Земља сама не дише кужно,
Не зна за прогнаничке наде.
Треба усмртити што је ружно.

Нек се отворе живота браве
Што затварају улаз свијета,
Вријеме се мота, без главе,
Није без крила, није без лета.
Нек се отворе живота браве.

НАД ОКНОМ

Жиће пусто, о црни дланови,
И очи, и хљеб горак, насушни,
Дат као откуп, ко дар задушни,
Да се макну смртни гријехови.

Уста препукла од суве жеђи,
Скамењена су негдје у нутрини
Земље, у прокопу, у завјетрини,
Гдје пуца чело и бисер глеђи.

Да л ће се земља опет урвати
Негдје доље - дубоко, у мраку,
Хоће л око видјети свјетло у зраку
Прије него ћемо се вјечно растати.

СТИХОВИ
ИЗ НАГРАЂЕНИХ КЊИГА

ЗИДАЊЕ МОРАЧЕ¹

Сиђе сига с планине

Мајстори озарени
угледаше Огањ у даљини
(тамо иза гора и мора
тамо горе гдје горе горе
ДО ЗОРЕ - СВЕТИГОРЕ
МОРА И ДАЊУ ПЛАМСАТИ СВЈЕЛОСТ)

Мајстори свјетло затражише
да припале сопствени огањ

Кад ни жишке не добише
Сами од камена направише
и руку многих
тежачких

Сјутрашњи дан оплодише
Јуче још
данашњи објавише

воде и боје се спојише
кад се склопи купола

¹ *Награда Младости, 1965. године*

ТАРА²

Јутром
низ кичму тече ми Тара
Млад је љубим међу очи
У бијеле шкрге

Ребрима мојим разлисти
У спрудове
Плићаке приобалне грчи

У подне из моје грознице извире
Бијела свјетлост
Риба

Корални спрудови
Урезани у морске таласе

Вечером
Пијесак ваља из мојих дупљи
(Остаје само дјелић сна
Вјетровима поцијепан)

Да пронађе хиљадугодишња изворишта
Корача између ребара
Тара тара тара

² *Награда Младости, 1965. године*

ЧОВЈЕКОВ СВИЈЕТЛИ ДАН³

В. Кукаљу

Говори ријека причу камену:
Селе се горке године и мушка чела,
Очеви наши сричу мушка опијела.
Урезују горштакки говор на тврдом знамену.

Замутили ми крв проклети дани
И клетва за земљу морну од глади.
Псовка се породи у рани
Да препукне чело у прву родну зору.
Одбјегну даље од проклетства у кућу гавранову
И курјачку гору.

Јутром из горе сиђу првјенчари
И домоле добру ријеч за себе и брата.
Касно заноће коначари
И сроче молитву против рата.

Јутром одбјегну даље од горштакких тровања
И уморни хајдукују.
У крв населе самовања.
С вуковима се братиме и рукују.

³ *Награда ЦК СО Црне Горе за поезију, на Сусретима младих књижевних стваралаца Црне Горе, 1965. године*

Човјек говори: зрело вам дајем радовање,
Никад да вам се не мрзну око тијела воде.
Свијетло златно дарујем, она вас роде
Да се кренете моме дану на играње.

Ово је мој дан рођења иза кише.
Зелени откос траве за модро чело.
Од мене до оног знамења каменог све бијело
Па дођите, дођите, дјечаци моји, сунцокрети вас задојише.

У моме ходу нема клетве и умора.
Ноћи нијесу пронашле у мени коначишта.
Дајем свој дан вама за свратишта
Да вас затекне свака добра зора.

Ту нема змије да руку угризе
И бол тијелу нанесе.
Сунцокрет дарујем да донесе
Вама смијех а не сузе.

Ово је мој дан сунца и вама га
На чело стављам.
Мени не треба, вама остављам
Да вам га нико не отме с прага.

Ово је сунчани дан рођења иза кише.
Зелени откос вијенце гради за моје чело.
Од мене до оног знамења бијело
Да ми дођете насмијани кад се црвени цвијет њише.

ДОК ИДЕМ И ЛУТАМ⁴

што крепак нијесам ко звијер но ломан поново
и жеђ ме суши и трава спаљује ето јесам
маљ ме вијека између два миленија ково
док нијесам прихватио бол схватио гдје сам
да ме никад више неће љубити стражилово

несан чудан сломи врат и моје лијево крило
узлет није под гору није моћан под облаке
негдје се копно разлило негдје пореметило
ништа да није цјеловито до земне раке
што се то вријеме на мисао моју окомило

кад труда није вриједно чак ни труда
моје бивствовање нити очај племенити
да будем док идем да доспијем некуда
у неку будућу свјетлост ускрснулих нити
док није и моја глава настрадала луда

што снажан нијесам што звијер поново
што ме ријеч гуши и стих пије жива чула
крваво мастило да ме свако испије слово
ти далека негдје за моју смрт нијеси ни чула
што сам некад смишљао ново стражилово

⁴ *Награда Књижевне Омладине Србије ", 1972. године*

јер ријеч та што дубе и сише сочне сокове
трајаће у инат предострожности свим мјерама
јешће злокобно и градити још тврђе окове
да ме додави или вргне љутито до срама
да на гозбу зовне скупа црве и орлове

јер крепак нијесам нити је здраво тијело
сваки корак ми мучан као земља тврда
знам моје се срце до смрти разбољело
одвалило од свијета ко стијена од брда
моје се вријеме у пукотине расточело

и нећу стићи тамо гдје ме разум води
никад ме неће видјет моје стражилово
разбијен сам као откинут цвијет на води
у мени не живи више чак ни живо слово
све што моје бјеше мртвим ме одводи

јер снаге више нема и нема ништа ново
за све је касно и жудња спаљен јесам
прекаљен јесам док се у мени гради слово
да траје да бол надвлада да нијесам сам
док идем и лутам и тражим неко стражилово

СМРЗЛИНЕ⁵

(Запис са Игмана)

Свеједно што крв тешко тече,
што мртви сијеку смрзлину тијелима.
У мозгу далека свјетлост пече
да тамо, иза планине, свјетла има.

Нека је смрзао дах, ал је вруће
то што у грудима не да да се клоне.
Свеједно што хљеба нема, ни обуће,
преживјеће и ову смрт наше колоне.

Нека се Босна даљином скрива,
расклопиће се њежно њено тијело.
Њена дјеца ни данас нису крива
што смрт набора њихово чело.

Док у венама сунчана ватра куца,
још мало нека се вријеме прољепша.
С нама ће сунце да сиђе с врхунца:
родиће смрзине јутра најљепша.

⁵ Награда СУБНОР-а БиХ, 1973. године

ОДВЕШЋУ ТЕ НА ЈУЖНУ ОБАЛУ⁶

Имаћу година колико и треба
Моћи те ухватит' плаху за руке
Отргнути младу из спокоја

Одвешћу те жедну и витку газелу
Провести рибе кроз бистре воде
Убацит' обнажену у барку од прућа
Дасака кедрових и смоле борове
И имаћу година колико ти треба

Обје ти руке везати за јарбол
и очи - нећеш видјети задње путовање

Уграбићу те из чедне игре твоје
Са плава неба ко залутала ждрала
Из дјевичанског смијеха преотети

⁶ *Награда Ратковићевих вечери поезије, 1974. године*

Имаћу година колико ми треба
да те још крхку и младу ломим
и дивље љубим у инат свијету

Оградићу сва пристаништа и приступе
Воде претворит' у љуте страже

По мору ћеш знати жудна и разуздана
каква је моја крв у које доба дана

Имаћу година колико нам треба

Моје ће те ријечи љубављу тровати
Ломно тијело цептјет' у грозници
Талас крви бићеш на оштроме хриду

Имаћу година колико и треба
Моћи проћи кроз пламена ребра
Кружит' жилама твојим све до грла
У влажан крик нестат' на језику

Иза четрдесет ријека и понора
О како млад ћу да стигнем
Из овог ружног доба
Из ове проклете даљине

ЗАБОРАВЉЕНИ ДАН⁷

Ево ме Мјесец ми предвојио младост ко биље
по роси која лијечи. Ево долазе зрела љета
и смјерни дјечак чита здравице прије гријеха
У љубав се дани заклињу и цвјетови зелени
на помраченом тргу љубе ми оштри бол усне
Љето је у пољу зрелина силази од класа
низ танко жито. Пјевају зачаране воде
Ево младост је залога јер нећу тај дан
красти јер голуба стријељах дјечаштвом
покупих цвијеће па ми џепови пуни смијеха
и још шири је свијет. И себе заборавих
и дане позаборављах па ме нико по лету
не препознаје више. Обрисах сјенку с улице
са лица скидох ноћни плашт да ми је душа
нага да ми у сан брже улазе бијеле дјевојке
да залутали пијесак буде сипљив и мек
кад бјежим од себе кад себе заборављам

⁷ *Награда Лимских вечери поезије, 1976. године*

ОСТАЈЕМ НЕДОРЕЧЕН⁸

са знаком времена подударан
под куполом сунца у игри затечен
према себи једино грк и немаран
колико год речен остајем недоречен

колико незнаних проберем ријечи
и мјесто им нађем и изречем
толико се пута нијемост испријечи
опет бићу стварно недоречен

остане мисао таква каква јесте
узалуд су моје побуне честе

било коме и какву год доречем
на крају остајем ипак недоречен

⁸ *Награда Лимских вечери поезије, 1976. године*

ЗОВ⁹

Зове те по крви осјећаш
како трепти тај Зов у зраку
Зов који не може избјећи разум

омамљују те мириси и боје Шуме
богаство цвркута и Немушти говори

држи те присуство кротких звијери
звијери те умамљују у гријех
нуђење страсти је смишљено
плодови ноћи за тебе зрију

опија те крв и снага чула
растерећење би да ти буде
благод на дохвату руке

ал Зов што ти разум мути
Јачи је од твоје воље

⁹ *Награда Требињских вечери поезије, 1977. године*

ПОДНЕ У ПРОВИНЦИЈИ¹⁰

Свјетлост подневна. Цврчак купа љуштуру
врелином. Умиру сјенке под дрвећем и старци
Касно опада лишће. Вјетрови се увлаче
у камене лобање. Увијек су непогоде
Трули зуб и прљава ријеч разара дан
Подне у обилној плиме свјетлости
подиже главу. Пси се јате око мрамора
прекидају ланце и одвлаче кости
једног мртвог времена и нечистог неба
од кога су обољеле ријеке и снови
оговарани и остављени да буду предати
забраву у прво свечано јутро. Подне је
глуви час дана нијемости га ватром пеку
Само зли језици међу зидовиома не мирују
Ал нема разлога да заклања своје лице
кожу излаже сунцу и чарима свјетлости
Јер завичај је кад год се вратимо лијеп

¹⁰ *Награда Требињских вечери поезије, 1977. године*

ОВЕ НОЋИ¹¹

Ко љуби ноћас мјесто мене ту жену
Ко се игра њеном живом ватром
Ко се увлачи у њен разум као у вену
Ко је исти страшћу и ноћу и јутром

Неко скида с ње пламене цвјетове
Неко јој раздваја пераја као крила
Док је воли мрзи је и страсно зове
Да би на разум већ једном заборавила

Она ове ноћи смртно гријех љуби
Сва се откида од себе крвљу бунца
Потања у облак што се с њом губи
Узводно са маглом на домак сунца

Ко љуби ту жену ноћас ко је воли
Ко отровне изазове мени лукаво баца
Не зна можда колико та љубав боли
Колико ме ноћас у тврд очај баца

¹¹ *Награда Блажо Шћепановић, 1981. године*

ВЕЗАНА¹²

За тело своје као псето везана
За фосфорну светлост
Што из пукотина коже продире

За земљу као мртвац везана
плодна њива с раоником
забоденим у чело семено
с птицанма што кљуновима
Проналазе жива бића
(давно већ ишчезла)
И ослобађају их сила неминовних

За реке везан чворовима
За огледала угашена
За рибље путеве и рибља
мрестилишта пространа

Карика
између глувог ува вечности

За тело своје
за грозницу
као куја
Најчвршћим нитима везана

¹² Награда "Мак Диздар", 1983. године

СЛАТКА БЕЗНАЂЕ¹³

1.

О слатко безнађе
О слатка ткива
чемераве свјетлости

Зар мене прехрањујете соком
зар мене предодређујете
за грозницу

О свето безнађе што у мом
срцу одзвањаш
милозвучно

Шта може слађе прокапати
из ока ветра
скитнице
кроз коштани ритам
хоћу - нећу
од овог слатког безнађа
од ове слатке грознице

¹³ Награда "Мак Диздар", 1983. године

2.

На усни млечне зоре
киши самоћа

у тачку се скупила
једва се види
у оку

У срцу је бескрај
као љубав

У мозгу неухватљиви ветар
један модар камен
бачен на лавеж звезда

Саме
ја и ова Песма
о самоћи

ПРИСУСТВО ТАМЕ¹⁴

изнад свега спава Тамо Она мрска
свијена у котур како се свила змија
лажан прелив баца преко обелиска
и неким редом све збраја и клија

И спава Она изнад земље помјерене
Сваки трептај душе - прати што ће бити
Кад оживе тајне силе дотад невиђене
Одаје ће доње све ћутњом прекрити

спава у небесној свили али оштро вреба
урна свијета плови ништавилом неба

истим скоком незнаним јавља током
тај мук ће и мојим проћи крвотоком

¹⁴ *Награда Задужбине Петар Кочић, 2007. године*

ВРИЈЕМЕ ВЈЕТРА¹⁵

(Јерусалим - Арие Ливне)

Зањихане палме сјенка крај пута
Преплашени цвијет испред ногу пао
Вјечито вријеме кроз крвоток лута

Објешен вјетар у сивој мемли храма
Ко смијех тужан на зиду приспао
Ни чело ни очи - не диже од срама

На једној љуљашки вијек спава
Уморан куца на позлаћена врата
Но пусте двери губе боју злата
Времену вјетар темеље поткопава

Свемир се клати путују парчад меса
На гозбу тајну и против обмане
Док брује крвотоци музике свечане
И кожу простор прикива за небеса

¹⁵ *Награда Задужбине Петар Кочић 2007. године*

Слободан Бошковић

Рођен 1947. године у Колашину. Дипломирао на Електротехничком Факултету. Специјализирао у Русији. Путовао је у САД и многе земље Европе, Азије и Африке. Боравио на Камчатки. У светој земљи Израелу био на ходочашћу и добио грамат Слободан Хаџи Бошковић. Радио је у предузећу Чајавец као директор Просторне технике, био је потпредседник Општине Бања Луке, Савјетник у Влади Црне Горе, те Савјетник међународних компанија: Семпра Енерџи - Лондон, Сјнерџије - Париз и ЕПИЦ - Беч.

Прве пјесме објавио је 1964. године у часопису *Стварање*, а затим је објављивао поезију, прозу и књижевне приказе у готово свим значајнијим часописима бивше Југославије, те у дневним листовима: *Политика*, *Борба*, *Вечерње новости*, *Побједа*, *Ослобођење*, *Глас*, *Вечерњи лист* и другим.

Објавио је до сада пет збирки пјесама, двије књиге прича, три романа као и више од десет књига под псеудонимом.

Заступљен је у више антологија, прегледа и панорама поезије и кратке приче.

Превођен је на руски, њемачки, италијански, арапски, турски и француски језик.

Добитник је бројних књижевних награда за поезију, међу којима: *Награда Младости*, *Књижевне омладине Србије*, *Требињских вечери поезије*, *Лимских вечери поезије*, *Ратковићевих вечери поезије*, *Блажо Шћепановић*, *Слово Горчина*, *Задужбине Петар Кочић*, и за прозу: *Исак Самоковлија*, *Веселин Маслеша*, *Вечерње новости*, *Младен Ољача* и др.

Члан је Удружења књижевника Републике Српске и Удружења књижевника Црне Горе (раније БиХ и Југославије).

Живи у Бањој Луци.

Слободан Бошковић
Слутим прах и пепео

><<<

Издавач
УДРУЖЕЊЕ КЊИЖЕВНИКА СРПСКЕ

⊙

За Издавача
Зоран Костић

⊙

Рецензенти
Небојша Иваштанин
Миленко Стојичић

⊙

Графичка обрада и припрема за штампу
Живко Вујић

⊙

Насловна страна
Васо Стањевић

⊙

Штампа

 ГРАФИД Београд

Бањалука

⊙

За Штампарију
Бранислав-Бране Иванковић

⊙

Тираж
1. 000